

ZDISLAVA

OBSAH

Úvodník Úvodní slovo	3
Rozhovor Za Machkovými do Střední Smržovky	4
Představujeme farnost Třeбенice	6
Duchovní slovo J. M. can. Miroslava Šimáčka, ústeckého arciděkana, na mariánské téma	9
Napsali jste Karel May Sestry sv. Kříže a jejich působení v Liběšicích Vzpomínka biskupa Pavla Posáda na prof. Miroslava Zedníčka Česko-německé partnerství v praxi Za čím se tři Severočeši vydali do Klatov?	10 14 16 17 17
Zprávy z diecéze 45. DSM Litoměřice Děti poznávaly velikonoční příběh	12 13
Charita Farní charita Lovosice	18
Církevní stavby v diecézi S Radkem Rejškem za varhanami litoměřické diecéze	19
Pozvánky Pozvánky, knižní nabídka, program Radia Proglas na květen, z diářů biskupa a generálního vikáře, tip na výlet	20

Madona s Ježíškem,
polychromovaná dřevorezba
ze sbírek litoměřické diecéze

**Fotografie
na titulní straně
časopisu:**
Karel Pech

*Fotografie bez
úvodu autora
Jana Michálková
a Miroslav Zelenka*

ZDISLAVA

časopis litoměřické diecéze
květen 2012 • 17. ročník • 5. číslo • 20 Kč

Svatá
Zdislava

Letos si připomínáme 760 let od smrti svatě Zdislavy. Na svatě Zdislavě se často zdůrazňují: vysilující práce pro chudé a potřebné, zázraky. Občas to zastíní důležitou část jejího života: mládí svobodné dívky, starosti manželky. Jaký při tom všem měla vztah s Bohem, který pro ni byl hlavní osou života? Do litanií k svatě Zdislavě vstoupily oba momenty jejího života:

„Zdislavo, příklade dětské poslušnosti a ušlechtilého dospívání.“
Mládí Zdislava prožila na hradě Křižanově u svých rodičů. Legenda a kroniky vypráví, že jako dítě se ráda modlila. Je zřejmé, že si Boha zamilovala již v dětství. K víře byla vychována svými rodiči, s Bohem prožila celý život. Byla z toho ráda. My si někdy málo ceníme toho, že jsme Boha poznali a žili s ním od mládí. Je to proto, že zvláště v době dospívání můžeme toužit po životě bez

Božího zákona, jako by byl „hodnotnější“. Jiná svěťice z dominikánského řádu, svatá Kateřina, o tom hovoří jako o otrockém vztahu k Bohu. Člověk miluje hřích, Boha se bojí, a proto se hříchu nedopouští. Podléháme velmi sofistikovanému pokušení, které bývá založeno na přirozené touze poznat. Chceme poznat i „zakázané ovoce“. Přitom v mládí se rozhodujeme v nejdůležitějších otázkách celého našeho života. Dělat tato rozhodnutí bez Boha nebo proti němu, udělat zbrkle nějakou věc, která přinese celoživotní důsledky, často vede přímo ke katastrofě. Zdánlivě malá chyba na začátku má velké důsledky v celém životě. Jak je dobře, když si mladý člověk zamiluje Boha už od mládí.

„Zdislavo, věrná a milující manželko.“

Když se vdala, měla se svým manželem čtyři děti. Manželství pro ni nebyla jen starost o děti, ale i o každodenní snahu o jednotu rodiny. Podporovala svého muže i svým dobrovolným přijetím jeho autority. Je to její investice do samozřejmostí všedního dne. Bůh jí v tom jistě pomáhal, aby nepřehlédla to, co je nenápadné, ale důležité, oproti tomu, co někdy vypadá velmi lákavě, ale je to prázdno.

Jaký přitom měla vztah k Bohu? Kaple na hradě Lemberku je zasvěcená Duchu svatému. Pan Havel z Markvartic, manžel svatě Zdislavy, nejspíš své choti kapli postavil rád a zasvětil této Božské osobě podle jejího přání. Kaple je viditelným znamením, že svatá Zdislava Ducha svatého uctívala a spoléhala na něho ve svém životě. S Duchem svatým se v církvi odjakživa spojovaly skutky milosrdenství, zasvěcovala se mu různá bratrstva, která se starala o nemocné a chudé. Život svatě Zdislavy vychází z její úcty k Duchu svatému a na zázracích, o kterých píší kronikáři, pak Duch svatý ukázal svou moc. Samotný život svatě Zdislavy je dnes pro nás historií, ale přítomnost Ducha svatého historie není. Svatost života je hodnota, jíž může dosáhnout každý věřící, který nespolehá na své síly, ale spoléhá na Ducha svatého. Duch svatý nepřináší do života na prvním místě zázraky, ale víru, naději a přátelství s Bohem. Věci, které máme v církvi všichni společné.

P. Jan Rajlich OP, strážce hrobu svatě Zdislavy, Jablonné v Podještědí

MODLITBA MATKY TEREZY

Maria, Ježíšova matka,
buď každému z nás matkou,
abychom jako ty měli čisté srdce,
abychom jako ty milovali Ježíše,
abychom jako ty sloužili
těm nejubožejším,
neboť i my všichni
jsme vzhledem k Bohu ubozí.

Z knihy Vojtěcha Kodeta: Mariánské modlitby

Foto Karel Pech

Za Machkovými do Střední Smržovky

Lidmila a Jaroslav Machkovi před čtyřiceti lety uzavřeli manželství a tentýž rok zakoupili rozestavěný dům ve Zvonkové ulici ve Střední Smržovce, kde bydlí dosud. Jaroslav ve volných chvílích po zaměstnání dostavoval domek a Lidmila se věnovala mimo zaměstnání zdo-

konalování ve hře na klavír a později na varhany. Potom přišly děti – Jaroslav, Vojtěch, Liduška, Radim a Vítek – tak postupně zaplňovaly domácnost a přinášely radosti i starosti.

Rodiče, oba křesťané, vlastním příkladem utvrzovaly své děti ve víře a zajistili jim vyučování náboženství na faře v Tanvaldě. Velké duchovní zázemí našly děti i celá rodina zejména u P. Plonka z Polska, P. Bratršovského a později u P. Podzimka.

Lidmila ke všem rodinným povinnostem přibrala postupně též pravidelné hraní na varhany v kostelech farnosti smržovské i tanvaldské.

Jak šel život, děti opouštěly rodiče a šly za svými zájmy a povoláním. Liduška a Jaroslav založili vlastní rodiny a babička se může těšit již z pěti vnoučat. Radim zůstal doma, pracuje a pomáhá rodičům, nyní již důchodcům, nejen se stálou údržbou domku, ale také s péčí o babičku Emanuela, která se dožívá letos požeňných devadesáti let a spokojeně tráví své dny mezi svými.

Čím je výjimečná rodina Machkových? Z jejího plně duchovního středu se dva synové Vojtěch a Vítek rozhodli věnovat - křesťané říkají „zasvětit“ - svůj život Bohu.

Vítek odešel do semináře v Olomouci, kde zahájil za litoměřickou diecézi teologická studia a pokračuje v nich i letos. V období loňských Vánoc přijal nyní již **bohoslovec Vít** z rukou litoměřického biskupa Jana Baxanta kandidaturu čekatele na jáhenství a kněžství. Po konečném vysvěcení na kněze chce konat pastorační činnost přímo v jednotlivých farnostech. Možná, že budeme mít to štěstí a setkáme se s ním též u nás. **Vojtěch** se rozhodl jinak, pro život v řeholním řádu. Měla jsem možnost se s ním spojit a dát mu několik zvědavých otázek o tom, proč šel jinou cestou než jeho bratr. Tady jsou jeho odpovědi:

Vojtěchu, víme, že jsi členem Řádu menších bratří kapucínů, že patříte do rodiny františkánů a že jsi přijal řeholní jméno Nehemiáš. Proč ses rozhodl pro vstup do řádu, co Tě k tomu přivedlo?

Příklad dobrého křesťanského života v rodině byl začátek. Také jsem v mládí toužil po manželství a rodinném životě, později však u mne nastala určitá doba přehodnocování, krize, hledání a osobních změn. Definitivně jsem se rozhodl žít zasvěceným životem až v roce 2000, na světovém setkání mládeže s papežem Janem Pavlem II. v Římě. Nebylo to však nějaké ukvapené vzplanutí, ale výsledek dlouhodobého hledání v průběhu zhruba tří let. Tehdy jsem sice ještě neměl příliš jasnou představu o tom, kde a jak toto konkrétní rozhodnutí ve svém životě ztvárnit, nicméně prostřednictvím vnitřní modlitby, prožívané jako vztahu k Bohu, který je prvním a posledním dů-

Chytrí lidé prohlásili již dávno, že každý člověk je bytost jedinečná, tedy jediná na světě. Ve Smržovce žije přibližně 3 600 jedinců rozdílné povahy, vzeření, zájmů...

Kolik je ve Smržovce rodin, nevím, snad tisíc nebo méně? Je ale jasné, že i každá rodina je neopakovatelná, žije svým vlastním životem, liší se věkem, počtem dětí, způsobem bydlení, zájmy atd.

Ráda bych vás seznámila s jednou smržovskou rodinou, která žije tiše a nenápadně mezi námi, a přece dokázala daleko více než leckdo z nás. Nikoliv slávou a bohatstvím, ale vzornou křesťanskou výchovou.

vodem každého zasvěceného života, vše nabývalo postupně jistých zřetelnějších kontur. Také mi pomohly rozhovory s P. Bratršovským, mým duchovním rádcem. A to vše nakonec vyústilo ve zcela konkrétní rozhodnutí vstoupit do nějakého řádu.

Rozhodl ses pro Řád menších bratří kapucínů. Proč?

V období svého hledání jsem se zajímal o některé řády. Přestože mě nejvíce oslovila františkánská spiritualita, nastala nejdříve jakási „oklika“, kdy jsem vstoupil k trapistům a strávil u nich rok, dílem v západních Čechách a též ve Francii. Rozlišil jsem však, i s pomocí těchto přísných bratří, že tudy má cesta nevede. Dodnes ale na čas pozitív u trapistů rád vzpomínám, bylo to tehdy jako intenzivní duchovní cvičení.

Potom jsem navštívil kapucíny a následovala další setkání již v našich kláštřích s bratřimi, kteří mě většinou oslovili už tím, jak se konkrétně v dnešní době, bez přehánění a iluzí, snaží ztvárnit něco ze života našeho zakladatele sv. Františka z Assisi. Uvědomil jsem si, že chci žít podobným způsobem, a na podzim roku 2004 jsem vstoupil do postulátu.

K tomu „postulátu“ se ještě vrátím. Tvé řeholní jméno Nehemiáš, z jakého důvodu sis je vybral?

Zalíbilo se mi ještě v civilu. Bylo to při jedné biblické hodině na faře, při které P. Podzimek zmiňoval knihu Nehemiáš ze Starého zákona a hovořil i o významu jména Nehemiáš. Znamená „Bůh těší“ nebo „Hospodin těší“, tedy případně „Těšitel“, a to je přece výborný směr mé činnosti řeholního bratra kdekoliv a kdykoliv, ne?

Ano, velmi krásný. Tak dál: jak probíhala Tvoje příprava po vstupu do řádu?

Tak jako u každého zájemce, který chce vstoupit:

nejprve **kandidatura**, to je období, kdy jsem pobýval nějaký čas v klášteře a seznamoval se s řeholním životem. Dojížděl jsem většinou do Prahy.

Poté jsem požádal o vstup do řádu kapucínů. Vždy se žádá písemně, aby se tím potvrdilo svobodné rozhodnutí. Absolvoval jsem tedy roční **postulát** společně s dalšími spolubratry na Slovensku.

Dalším obdobím byl roční **noviciát**. Před vstupem do něj jsem již musel přesně vědět, proč chci právě do tohoto řádu, a své důvody obhájit. Noviciát je více uzavřený, žili jsme v Újezdu u Uničova a tento rok nebylo možné jezdit mimo naši komunitu.

Následující tři roky byly dobou **časných slibů**, tak zvaným **juniorátem**. Ten jsem prožil v Olomouci, kde jsem mimo jiné též dálkově studoval tříletou teologii a spiritualitu. Po celou dobu přípravy probíhala praktická cvičení, která spočívala ve společném životě, práci i v účasti na pastorační zkušenejších bratří. Také v péči o starší bratry nebo částečně v konkrétním zaměstnání venku, kupříkladu na charitě nebo ve zdravotnictví.

V roce 2009 v Olomouci jsem složil **sliby doživotní**, tedy věčné, a stal jsem se řeholním bratrem komunity Řádu menších bratří kapucínů OFM Cap., tj. Ordo Fratrum Minorum Capucinatorum.

A Tvé současné trvalé bydliště?

Nyní bydlím již tři roky v Brně, ale je možné, že se budu stěhovat. Podle potřeby se totiž mladší bratři stěhují po třech nebo i po šesti letech. Někdy může bratr pobývat během studijní doby v rámci našeho řádu v zahraničních komunitách. V Čechách a na Mo-

ravě máme obydlí celkem pět kapucínských klášterů, hlavní - sídlo provincie - je v Praze na Hradčanech, druhý klášter v Praze je na náměstí Republiky, pak v Brně, Olomouci a Sušici.

Jak probíhá Tvůj den? Kolik je vás v komunitě?

Docela obyčejně. Vstáváme v pět hodin ráno, mši svatou máme pro věřící každý den ráno i večer. Jakousi základní osou během celého dne je modlitba breviáře, pak též pečlivě střežená hodina pro rozjímání. Důraz klademe na život podle evangelia - osobní i společnou chudobu, v dnešní době spíše než materiální to pro nás znamená nelpět na tom, čím jsme a co máme. Pak je důležitý též společný život bratří v komunitě při jídle a rekreaci. Zaměstnání býváme různě, podle potřeb místa, kde žijeme, schopností a vzdělání bratří. Například bratři kněží

zpovídají a též hodně duchovně doprovázejí, pak jsou tu návštěvy nemocných, péče o chudé, misie a duchovní obnovy pro farnosti, účast na společných akcích pro mládež a podobně. Já třeba, mimo běžné práce v domě, doprovázím jeden večer v týdnu společenství mládeže, mám na starost zájemce o náš řád a kandidáty, o víkendech vařím a většinou dělám i vrátného. Nejdůležitější však je, že všechna naše činnost navenek má vycházet z vnitřní modlitby, tj. zcela konkrétního času jen pro Boha. I z tohoto důvodu máme v pondělí volný den k odpočinku, a tedy zavřeno. V brněnské komunitě je nás pět, v ostatních kláštřích od čtyř do osmi, zhruba jako v rodině.

A poslední otázka: jistě máš nějaké heslo, kterým se řídíš. Jaké?

Heslem celé františkánské rodiny je „Pokoj a Dobro“ - Dobro uka-

zuje na Dobrého Boha, pro lidské vztahy se tedy řídíme úsilím o dobro a pokoj mezi lidmi.

Na závěr si dovoluji přidat jeden citát papeže Benedikta XVI., kterého si velmi vážím: „Čas modlitby věnovaný pouze Bohu nejen že neumenšuje účinnost a činnost lásky, ale ve skutečnosti je nevyčerpatelným zdrojem této činnosti.“

Přeji všem čtenářům, aby se i v dnešní uspěchané době uměli občas zastavit a **jen** naslouchat tichu, venku i uvnitř sebe.

Sourozenci Machkovi. Zleva Jaroslav Vojtěch - bratr Nehemiáš, Anička, Radim, Vítek

Bratře Nehemiáši – Vojtěchu, děkuji Ti za rozhovor a přeji mnoho síly, trpělivosti a pevné víry.

*Připravila Věra Koulová, Smržovka
Foto archiv rodiny Machkovy*

řád - lat. ordo

řeholní řád - společenství mužů nebo společenství žen. Muži a ženy jsou zasvěceni Bohu a vedou společný život v relativní oddělenosti od světa, a to v chudobě, poslušnosti a čistotě (mysleno samozřejmě zvláště ženy a zvláště muži)

regule - řehole, tj. psaný systém pravidel, udávající základní prvky jejich způsobu života

klauzura - uzavřený prostor pouze pro určitou komunitu

teologie - nauka o Bohu (z řeckého Theos-Logos-Boží slovo-bohosloví)

spiritualita - obecně duchovní život

breviář - kniha, obsahující denní modlitby církve, čerpající z Bible a tradice církve

Dobře ukrytý podnájemník otce Kubíčka

Třebeň. Městečko nedaleko od Lovosic. V okolí nepřehlédnete malebné zříceniny hradů Košťálu, Hazmburka, Skalky. Daří se tu meruňkám, jabloním, hrušním Solankám a hlavně lidem, podle četných archeologických nálezů už od pravěku. Zdejší krajina patří k nejlibeznějším v kopcovitém Českém středohoří. Je to také krajina českých granátů, připomínajících kapky krve. A místo navždy spojené s osobností a smrtí otce Ladislava Kubíčka.

K třebenické farnosti patří ještě Čížkovice, Dlažkovice, Třebívlice a Sutom. Na oltárním obraze ve farním kostele svatý Jáchym tančí radostí z narození Panny Marie. Když navštívíte faru, první, co uvidíte, bude svatostánek s Pánem domu, protože se vchází přes kapli. Od roku 2004 zde působí jako administrátor R. D. Tomasz Dziedzic. Svoji farnost nám jednoho březnového odpoledne ochotně představil.

Farnost Třebeň

Náš styl je, abych tak řekl, vesnický. Lidé se navzájem dobře znají, pomáhají si, jsou si blízko. Přišel jsem sem před sedmi lety krátce po smrti otce Kubíčka, který, jak všichni víme, zemřel na zdejší faře mučednickou smrtí. První rok jsem tady působil jako kaplan, můj farář, současný pan vikář kanovník Józef Szeliga, byl v Libochovicích. Po roce jsem farnost obdržel jako samostatnou administrativu. Jak jsem zatím poznal zdejší občany, sympatizují s církví, jsou vstřícní, ochotní k pomoci. I vedení obce je nakloněno spolupráci. Co se týká stránky duchovní, je to podobné jako na mnohých místech severních Čech. V neděli chodí do kostela asi tak třicet věřících, v týdně jsou teď v postní době kromě pondělí mše každý den, zúčastňuje se jich od tří do deseti lidí. Větší účast, kolem patnácti lidí, je ve čtvrtek, kdy máme modlitební skupinu. Jsou to lidé vesměs starší, po šedesátém roce života. Je tu i pár mladých, rodin, ale dostávají se zřídka.

Čekání na mládež

Na začátku své působnosti jsem doprovodil ke křtu několik mladých, kteří už dnes založili své rodiny a většinou odešli za prací do okolních měst. Mladí lidé u nás jsou jinak církví vzdálení. Dá se s nimi pohovořit, ale zřejmě ještě nejsou zralí k obrácení nebo hledání něčeho hlubšího. Pozorují to, když si přijdou popovídat nebo se „vyzpyčovat“,

protože oni náš rozhovor často považují za zpověď a důvěřují mi, že to, co si povídáme, zůstane mezi námi. Určitá otevřenost tu tedy je. Věřím, že v nich časem Boží milost zapůsobí. Přicházejí sem, řekl bych, až velmi často, třikrát čtyřikrát do měsíce. Vyvěsil jsem totiž na farních dveřích své telefonní číslo; vědí, že mohou kdykoliv zavolat. Tak se mi občas na displeji telefonu objeví neznámé číslo: pane farář, mohli bychom se za vámi zastavit a popovídat si? Možná je to i proto, že jsem se hned od začátku nebál vycházet jim vstříc, komunikovat s nimi, zdravit je, ať se známe nebo ne. To, že jsem farář, viděli hned. Přijímal jsem také jejich nejruznější pozvání, člověk si s nimi poseděl, popovídal, tak viděli, že pan farář je taky jejich. Jde mi o to, aby pro ně fara nebyla uzavřeným místem a pan farář jen panáčkem uzavřeným mezi čtyřmi stěnami. Třeba časem najdou odvahu přijít...

Čtyři farnosti - jedna rodina

V Čížkovicích se během zimy bohoslužby nekonají. Obnovíme je až v dubnu, takže tam budou opět dvakrát měsíčně. Z místních chodí dva lidé a kostelník z farnosti Lukavec, stav zachraňují chalupáři z Prahy. V nejbližší sobotu k 25. červenci zde pořádáme farní pouť ke cti sv. Jakuba Staršího.

Mše jednou za čtrnáct dní dělám pro-

to, že chci dát farníkům příležitost navštívit v neděli a o slavnostech hlavní kostel, aby zažili, že tvoříme jednu rodinu, spoluvytváříme jednu farnost - a mohli se s ní lépe ztotožnit. Třebívličtí a Dlažkovičtí jezdí pravidelně, myslím, že je to pro ně i vítaná změna. Čížkovičtí přijíždějí i přesto, že mají se spojením větší potíže.

V Třebívlicích máme pět babiček, domluví se, někdo je přiveze, nebo použijí veřejnou dopravu. Na mši o půl jedenácté přijdou před desátou a po dvanácté odjíždějí. Poutní slavnost je v Třebívlicích na sv. Václava, stejně jako v Dlažkovicích.

Sutom je mrtvá farnost, nějakých dvacet let se tam nic neděje kromě toho, že tam místní občas pořádají koncerty. Ale dohodli jsme se, že budeme dělat alespoň poutní mše na sv. Petra a Pavla. V sutomském obvodu ve Vlastislavi máme ještě krásnou kapli sv. Jana Nepomuckého, tzv. Pramen Modly. Každý rok tu pořádáme ke cti sv. Jana pouť. Ke cti Panny Marie zase slavíme poutní mši s májovou pobožností v poutní kapli Navštívení Panny Marie v Teplé. O poslední květnové neděli. A kaž-

R. D. Tomasz Dziedzic

dou neděli tu věrně zvoní zdejší rodina Haufových Anděl Páně.

Modlíme se!

Víme, že na nás spočívá zodpovědnost modlit se o obnovení našich obcí a měst, modlitba je to nejpodstatnější. A po modlitbě svědeckví života. Zbožným babičkám rád s úsměvem říkám, že „místo zbytečně klábosit a drbat, vezměte si růženec a pomodlete se jej za den celý - a stokrát víc uděláte.“

Zamilovali jsme si pobožnost k Božimu milosrdenství. Každý čtvrtek

se už odnepaměti ve farní kapli schází pět šest žen k modlitbě růžence. Následuje korunka k Božimu milosrdenství, chvíle rozjímání a mše svatá. Modlíme se na nejruznější úmysly, i naše osobní, ale protože je to ve čtvrtek, myslíme hlavně na biskupy, kněze a nová kněžská a řeholní povolání. Zvláště prosíme o svatost a vytrvalost pro kněze.

Letos jsme ve velikonočním oktávu zahájili nově k Panně Marii Matce ustavičné pomoci a putování jejího obrazu po rodinách naší farnosti. Je to náš příspěvek k Roku birmování.

Není nás tady mnoho, ale jak je krásné, když lidé přijdou a udělají třeba Panně Marii májový oltář, účastní se májových pobožností, nebo když každý měsíc přicházejí ke svátosti smíření! Chceme tím způsobem co nejvíce čerpat z tradice, stavět na ní základy, prohlubovat naši víru.

Vynášení Morany a procesí Božího těla

Trápí mě, když vidím, jak se sousedé raději utíkají k nejruznějším věštkyním, pověřám, jak se vrací k starým pohanským zvykům, jako je vynášení Morany, Halloween, upalování čarodějnic. Víme přece dobře, co za tím je. Takový průvod čarodějnic městem má zajištění policie, ale když jsem chtěl před šesti lety totéž procesí Božího těla, neuspěl jsem. Jinak si s městem rozumíme - tedy pokud nežádám o peníze na opravu fasády kostela a schodiště. Spolupracujeme při zajišťování a provádění různých kulturních a společenských akcí, jako jsou vánoční a velikonoční koncerty nebo školní prohlídky farního kostela.

Kostely a kaple

Před několika lety se nám podařilo krásně opravit interiér třebenického kostela, máme novou výmalbu a elektroinstalace. Prostředky jsme získali z prodeje jedné fary, která už neměla naději na obsazení. Třebívlický kostel je od 90. let opravený zvenku i zevnitř díky dotaci z Německa (Třebívlice jsou totiž památkově pozdní láskou Goetha k mladé baronce Ulrice). Druhý opravený kostel je v Čížkovicích. Další v Solanech, zapůjčili jsme ho Církví československé husitské, potkáváme se s nimi na sv. Martina o pouti. Nyní s biskupstvím pracujeme na získání dotace na opravu kostela v Dlažkovicích, který je z celého mého obvodu v nejhorším stavu.

Mám dobré vztahy i s okolními starosty, obracím se na ně s prosbami o opravy kaplí, které jsou ve vlastnictví obcí. Tak byla opravena kaplička v Dfemčicích, Zelechovicích, Úpohlavech, Jenčicích a v Kololeči, kde je nyní každý rok dušičková pobožnost a na Anděly strážné poutní mše svatá. Lidé na to chodí, je vidět, že mají zájem. Před dvěma lety jsme obnovili Mariánský sloup na třebenickém náměstí, na který dostalo město dotaci skoro půl milionu korun. A také kapličku sv. Antonína. Přání by bylo hodně. V nejbližší době máme v plánu opravit kapličku sv. Václava u farní zahrady s pomocí města a jednotlivých dárců - k letošnímu svátku sv. Václava. Nejvíce na srdci mi ale leží schody a omítka třebenického kostela.

Křty, svatby a rodiny

Křtů máme kolem pěti do roka, několik svateb. V současnosti připravuji ke křtu jednoho kandidáta. Během prvních let jsem pokřtil pět nebo šest dospělých, ti teď doprovázejí k víře své manžely a manželky. Do budoucna se tak rýsuje několik dobrých křesťanských rodin, už jsem křtil i jejich děti. Mám radost, když vidím, jak se jejich zbožnost rozvíjí, to je opravdu potěšující. Do budoucna vidím cestu právě v práci s rodinami, například s těmi, které mají zájem o křest dětí. Důležité je předávání víry dětem a křesťanská výchova.

Nejbližší spolupracovníci

Spolupracuji s paní Maritou Krognerovou, pastorační asistentkou. Pomáhala mi s manželem, už když jsem byl předtím dva roky v Libochovi-

Vídeňský kardinál Christoph Schönborn na návštěvě Třebeň.

cích. Její ženská ruka je znát na faře i kolem fary. Jsem jí moc vděčný za její práci, obětavost. Potom je to už zmíněná příkladná rodina Haufových z Teplé, ti nezištně pomáhají už několikátou generaci, patří jim můj velký dík. Pan Hauf je zdejší varhaníkem, paní Haufová kostelnicí.

I ostatní farníci pomáhají. Jsme jednoduše sebraná parta, dobře si spolu

rozumíme, po tolika letech už skoro beze slov. Cítím, že se za sebe navzájem opravdu modlíme. Věřím, že právě díky modlitbě si rozumíme a umíme si i upřímně vyměnit názory. Říkáme tomu *učebnice pokory*.

Několik zajímavostí

Když se v přízemí biskupské rezidence v Litoměřicích předělávala malá kaple, kterou svého času využívaly sestry dominikánky, využili jsme příležitosti převzít její původní vybavení a používáme je nyní v naší farní kapli.

Žehnání zvonů v Dlačkovcích.

Slavný kancionál z 16. století, jedna z nejvzácnějších památek města Třebenice, dlouhá léta ukrytý v měst-

ských útrokách, se nyní nachází v litoměřickém archivu (kancionál je 66 cm dlouhý, 46 cm široký, 22 cm vysoký a váží 37 kg - pozn. red.).

A v kostele v Sutomi byl pokřtěn vídeňský kardinál Christoph Schönborn, který v roce 2007 také svůj rodný kraj krátce navštívil (*viz Zdislava, ročník XII, č. 5*).

Otec Ladislav Kubíček: Ježíš první a poslední

Pro velké množství lidí je svatý. Modlíme se za něj, prosíme jej o přimluvu. Každý rok sloužíme mše svaté na výročí jeho narození v lednu a narození pro život věčný v září. Záříjové výročí (11. 9.) spojujeme s poutní slavností k Narození Panny Marie u nás v Třebenicích. Odpoledne pak následuje společná modlitba u pamětní desky. Každý měsíc se tu také sjíždí k modlitbě Konfederace politických vězňů.

Když jsem přišel poprvé po té nešťastné události na faru, do farní kaple, něco mě pobídlo, abych se podíval do svatostánku. Myslel jsem, že musí být prázdný po všech těch událostech, a když byla fara více jak měsíc uzavřená. Ciborium už tam nebylo. Ale pod plátno a korporál jsem našel Pána Ježíše v Nejsvětější Svátosti, asi připraveného otcem Kubíčkem na

Přehled bohoslužeb:

Třebenice: kostel narození Panny Marie - každou neděli od 10.30 hodin. V týdnu od úterý do pátku v 16.30 hodin.

Čížkovice: kostel sv. Jakuba apoštola - 1. a 3. sobota v měsíci od 18.00 hodin.

Dlačkovice: kostel sv. Václava - 2. a 4. sobota v měsíci od 14.30 hodin.

Třebívlice: kostel sv. Václava - 2. a 4. neděle v měsíci od 9.00 hodin.

Po osobní dohodě s farníky se konají mše svaté v okolních kaplích.

cestu k nemocnému.

Hluboce a natrvalo jsem tehdy pochopil, že na této faře nejsem sám. Ve farní kapli proto stále uchováváme Nejsvětější Svátost. Jsem přesvědčen, že Ježíšova eucharistická blízkost pomáhá k duchovnímu růstu mně i farníkům. Moje životní motto je *Skrze Marii k Ježíši*. Skutečnost, že jsem do farnosti přišel 16. listopadu na svátek Panny Marie Matky milosrdenství, je pro mě stále Božím znamením.

Připravila Hana Klára Němečková
Foto: Karel Pech a archiv farnosti

Maria

Měsíc květen patří k nejkrásnějším v celém roce. Květy, svěží vůně, daleké výhledy. Vše napomáhá prožívat velikonoční radost. Do tohoto rámce je zasazena zvláštní pozornost, kterou v tomto měsíci věnujeme Panně Marii. V naší tradici nám pomáhají tři „nástroje“. Jsou to májové pobožnosti, růženec a mariánské litanie. Mohou nám přiblížit Matku Kristovu i Matku každého člověka, Pomocnici křesťanů, Prostřednici všech milostí, Těšitelku zarmoucených, Uzdravení nemocných.

Májové nemusí být dlouhé, mnohdy také nemáme velké možnosti, ale měly by být dobře připravené. Přítomnost kněze je vždy přínosem a také on se může při této příležitosti duchovně osvěžit. V takovém případě je vhodná krátká, dobře připravená promluva, která z různých pohledů pomáhá „dívat se“ na Pannu Marii, pak litanie recitované, nebo pěkně zazpívané a krátká, závěrečná modlitba. Vkusně upravený marián-

ský oltář nebo květinová výzdoba u sochy Panny Marie pomáhají přítomným na chvíli vstoupit do „ráje“ v Mariině blízkosti.

Mariánská úcta oslovuje celého člověka, celé jeho srdce. Na jedné straně je mystická a zná tajemné vanutí Duha svatého, na druhé straně je pevně zakotvena v Božím slově a celé hluboké tradici církve. Vzpomeňme na sv. Bernarda z Clairvaux nebo na světce a velkého mariologa sv. Ludvíka Maria Grigniona z Monfortu, který řekl, že Bůh si stvořil také ráj pro sebe a ten se jmenuje Maria. Známy je i jeho výrok: „De Maria numquam satis - o Marii nikdy dost.“ Tento světec také říká, že správná mariánská úcta nás má vést k tomu, abychom uskutečňovali největší slib svého života, a to je křestní slib.

V neposlední řadě můžeme čerpat z učení velikého papeže a světce, blahoslaveného Jana Pavla II. Ten se hned na počátku své encykliky *Redemptoris Mater* vyslovuje takto: „*Matka Vykupitele má v plánu spásy zcela zvláštní místo ... Církev ji vidí mateřsky přítomnou a plnou účasti v mnohonásobných, těžkých problémech, kterých je dnes plný život jednotlivců, rodin i národů.*“

Dalším prostředkem mariánské úcty je růženec. Je to modlitba na cesty, do rušného života, kde není mnoho času, když utíkají myšlenky.

Někdy stihneme jen desátek, jindy dva, někdy se pomodlíme celý. Současně se jedná o modlitbu, ve které můžeme kontempletovat, ponořit se do hloubky tajemství života Ježíše Krista i jeho Matky. Tato modlitba nás učí, že správná mariánská úcta vede vždy ke Kristu. Jan Pavel II. o modlitbě růžence v roce 2003 v Pompejích krásně říká: „*Růženec je modlitba zaměřená svou povahou na mír. A to nejen proto, že nás vede k intenzivnímu vzývání Panny Marie, ale také proto, že spolu s tajem-*

Úmysly apoštolátu modlitby

na rok 2012

Květen

Všeobecný úmysl: Aby byly ve společnosti podporovány iniciativy, které hájí a potvrzují roli rodiny.

Misijní úmysl: Aby Maria, Královna světa a Hvězda evangelizace, provázela všechny misionáře při hlásání jejího Syna Ježíše.

Národní úmysl: Aby katecheze biřmovanců prohloubila jejich vědomé a radostné rozhodnutí pro Krista.

Červen

Všeobecný úmysl: Aby věřící rozpoznávali v eucharistii živou přítomnost Vzkříšeného, který je provází v každodenním životě.

Misijní úmysl: Aby křesťané v Evropě znovu objevili svou pravou identitu a podíleli se s větším nadšením na hlásání evangelia.

Národní úmysl: Abychom přijímali svátost biřmování se svobodnou touhou po Duchu svatém.

www.cirkev.cz

stvími Kristova života nás naplňuje jeho pokoj. A současně – v tichém rytmu opakování Zdravas Maria – růženec uklidňuje našeho ducha a otevírá ho spásanosné milosti.

Vzpomínám si na rozhovor s jedním moudrým a vzdělaným knězem. Hovořili jsme o Panně Marii a přidával jsem také různé hluboké myšlenky na toto téma. V určité chvíli mi řekl: „To je pěkné, ale modlíš se denně růženec?“ V té chvíli jsem si uvědomil, že mariánská úcta nespočívá ani tak ve vznešených a hlubokých myšlenkách, ani v mystických pocitech, ale ve věrném následování Panny Marie a ve vytrvalé modlitbě, třeba právě růžence. Znamená to být ve spojení s Marií, která nás různými způsoby vede za ruku a mateřsky nám říká: „Udělejte všechno, co vám (můj Syn) řekne.“

Miroslav Šimáček, ústecký arciděkan

Charita a pomoc v zahraničí

Dokončení z minulého čísla

Křesťanství a charitní služba v Mongolsku

Převládajícím náboženstvím v Mongolsku je lamaistický buddhismus. K obnovení aktivit křesťanských církví dochází od 90. let minulého století, kdy nová mongolská ústava zaručila občanům náboženskou svobodu. V rámci misie sui iuris byla obnovena činnost katolických misionářů zejména z Kongregace Neposkvrněného Srdce Panny Marie. V roce 1996 byla v Ulánbátaru vysvěcena katedrála sv. Petra a Pavla, která je historicky prvním katolickým kostelem v zemi. 23. srpna 2003 přijal Mons. Wenceslao Padilla biskupské svěcení z rukou kardinála Mons. Crescenzia Sepe. Mongolsko dosud stále není diecézí, ale oblast se statutem apoštolské prefektury. Předpokládá se, že v rámci stávajícího

pontifikátu papeže Benedikta XVI. dojde k historicky první papežské návštěvě země.

Kromě evangelizační činnosti se katolictví kněží a misionáři zasloužili také o zahájení několika významných sociálních projektů orientovaných zejména na pomoc dětem ulice a péči o staré opuštěné lidi.

Dali-Křídlo

V letošním roce zahájila Diecézní charita Litoměřice ve spolupráci s Kongregací Salesiánů Dona Bosca v Mongolsku a pod záštitou biskupa litoměřického Mons. Mgr. Jana Baxanta projekt Dali-Křídlo. Jedná se o projekt, který usiluje o pomoc opuštěným, postiženým či jinak potřebným dětem a mladým lidem v Mongolsku prostřednictvím přímého osobního dárcovství.

Dárci z České republiky si mohou prostřednictvím webových stránek <http://dchltm.kridlo.cz> vybrat dítě, kterému poskytnou finanční dar určený na podporu vzdělání a osobního rozvoje. Podrobné informace o novém projektu lze nalézt na webových stránkách Diecézní charity Litoměřice, nebo je možné kontaktovat vedoucího projektu Romana Strižence.

V současnosti je za přípravu a realizaci zahraničních projektů odpovědné Středisko humanitární, krizové a zahraniční pomoci při Diecézní charitě Litoměřice (Dómské náměstí 10, kontaktní osoba: Bc. Roman Striženeč, migrace@dchltm.cz, tel.: 416 733 487). Kromě vlastních projektů spadá do odpovědnosti střediska i spolupráce při vytváření charitních koncepcí na národní úrovni a podpora zahraničních projektů jiných arcidiecézí například formou organizování sbírek.

Připravili Roman Striženeč a Edith Kroupová, DCH Litoměřice

Karel May

– víc než jen dobrodružství

Rok 2012 přináší dvě velká výročí spojená s Karlem Mayem. 25. února to byly jeho 170. narozeniny a 30. března uplynulo 100 let od chvíle, kdy navždy umlkl hlas znaveného vypravěče. Mayovy knihy byly, jsou a doufám, že i zůstanou součástí fantazie mnoha generací dětí. Příběhy z pera saského přítele rudých mužů pomáhaly utvářet

Švýcarska, řeky Labe prodírající se mezi vysokými skalisky, to byla místa inspirace i odpočinku. May opakovaně pobýval v hotelu Srdíčko v Brně v Ústí nad Labem a pracoval zde i na jednom ze svých nejkrásnějších románů „Vánoce“. May se také pohyboval na území Děčínska: Valkeřic a Benešova nad Ploučnicí.

Nedílnou součástí Mayových dobrodružných příběhů je křesťanský rozměr. May ve svém téměř celém díle vždy zdůrazňoval základní hodnoty desatera a Boží lásky a milosti. Snad po svém, vždyť nebyl teolog, ale věřím, že upřímně a s touhou po dobrém díle. Napsal: „...mé vysmívané a posměchu vydané ‚Já‘ v mých spisech nebylo dychtícím vynálezem domyšlivého vypravěče vlastních zážitků, jenž psal neuvěřitelné indiánské a beduínské příběhy. ... zuřivé a nápadné ‚Já‘ hodlá v mých knihách všem, kdo mají uši, vypravovat o novém netušeném světě... Všechny tyto cestopisy je třeba brát jako podobenství, tedy obrazně nebo symbolicky.“ V doslovu knihy „Duch prérie“ vydané roku 1995 píše nakladatel: „Víra v jediného Boha je prvním příkázáním Desatera a zdá se, jako by se autor Karel May rozhodl ilustrovat dobrodružnými příběhy přinejmenším větší části Mojžíšovy sbírky zákonů. Boj víry s pověrou je v Mayově díle zastoupen stejně často jako odpor k vraždění, krádeži, rouhání nebo jiným hříchům proti Božím příkázáním.“

Snad některé z čtenářů překvapí následující řádky, ale od roku 1948 do roku 1989 u nás vycházely Mayovky značně upravené, převyprávěné, ale především téměř vše, co souviselo s křesťanstvím, muselo pryč. První, základní a mnohdy jedinou jistotou v životě Karla Maye byl **Bůh a víra v něj**.

Ve svých knihách ukazuje čtenáři dvě základní pozice vztahu člověka k Bohu. Poznání Boží existence, ale i stav zatvrzelosti, rouhání, a dokonce odporu proti Bohu a jeho zákonům. Zdůrazňuje, že Bůh má stále otevřenou otcovskou náruč a nabízí ji člověku. V knize „Na Tichém oceáně“ May

píše: „**Pocítil jsem všechnu malichernost lidské slabosti, která se sklání v prach před Všemohoucím.**“ Jedna z Mayových obyvatelek Východu říká: „**Miluji noc, ona je přítelkyní člověka. Nechává jej samotného s Bohem, aby ve své modlitbě nebyl rušen.**“ May si uvědomuje základní hodnotu lidského žití: „**Nemá-li kdo Boha, nemá života. Jen ten, kdo ví, že je pod ochranou Všemohoucího, na toho nedoléhá úzkost a strach, ten se neobává žádného nepřítele ani protivníka, neboť všechny lidské úklady utonou ve vůli toho, bez něhož kapka vody nevyprší...**“

Jako zlatá nit se vine Mayovou tvorbou zásada nezabýjet, pokud je to možné, ani své nepřátele. Příkázání „**Nezabíješ**“ porušují Mayovi kladní hrdinové pouze v bezprostředním ohrožení vlastního života či života druhých. Nejlépe to dokumentují Old Shatterhandova slova: „**Říkám vám, Stephene, že jsem se ve svých bojích co nejvíce strážil usmrtit člověka, neboť krev je nejcennější tekutina, jaká může být. Raději jsem snesl největší urážky, než bych sáhl ke zbraní, a když se to přece muselo stát, bylo to v případě nejnnutnější sebeobraně.**“

V knize „Vinnetou - Na válečné stezce“ vysvětluje Old Shatterhand rozdíl mezi trestem a pomstou: „**Mezi trestem a pomstou je zřejmý rozdíl, Harry! První je nutný následek hříchu, je to vykoupení úzce spojené s pojmem božské a lidské spravedlnosti - druhá je ošklivá a okrádá člověka o přednost, kterými byl obdařen před zvířetem.**“ Zcela zásadně a s odporem se May staví ve svých knihách ke krevní mstě. Častým motivem je spravedlnost nejvyšší, totiž Boží, ale i snaha o obrácení i největších hříšníků a zločinců. V knize „Satan a Jidáš“ říká Old Shatterhand umírajícímu vrahovi: „**Dbejte především, abyste se smířil s Bohem a vyrovnal se se svým svědomím.**“ May nevěří na náhodu, ale je přesvědčen: „...**žádný vlas nepadne z hlavy bez Boží vůle. Často jsem na svých cestách zkusil na vlastní kůži, že Boží prozřetelnost řídí mé cesty jinak, než jsem chtěl já, a vždy k mému štěstí.**“

Karel May měl ve velké úctě Pannu Marii. Dokladem jsou nejen skladby věnované Matce Boží, ale i povídky „Vzkříšení“ a „Marie nebo Fatima“, ve kterých zaznívá modlitba „Zdravas Maria“ staroperuánsky a arabsky. Umírající Vinnetou poslouchá zpěv Mayovy písně Ave Maria:

„Chce světlo dne už zapadnouti,
teď tichá noc se krade sem,
kéž bolesti, jež srdce rmoutí,
by zapadaly také se dnem...
Své prosby Tobě k nohám skládám,
Ty k Božímu je trůnu vznes.
ó, Madono, dej, jak si žádám,
ať zdraví Tebe zbožný ples:
Ave, ave, Maria!
Ach, Madono, v Tvé kladu dlaně
svou vroucí prosbu poslední:
mně vypros umířit odevdaně
a potom sladké vzkříšení!
Ave, ave, Maria.“

I přes velkou chudobu Mayova dětství, která byla o Vánocích ještě citelnější, Karel May vánoční svátky miloval. „**Vánoce! Jak milé, podmanivé slovo. Jsem si jist, že v mluvě žádného národa a v žádné době nelze najít jiné, v němž by bylo tolik hřejivé pohody a hloubky. Věřícímu je vytouženým naplněním naděje na spásu lidstva, člověku pochybujícímu pak každým rokem časem sváteční pohody, radosti v kruhu rodiny a rozzářených dětských očí. Čas vánoční připomíná každému křesťanovi slova Písma o Ježíši Kristu, ostatní pak přinejmenším dojímá dětským zpěvem koledy: ...z života čistého, z rodu královského nám, nám narodil se!**“

„Hle, zvěstují velkou radost,
která nadchází všem vám:
Dnes v Betlémě v chudém chlévě
narodil se Kristus Pán.
Radost, zpěv a jasná záře,
jas se k hvězdám rozšířil.
Vánoční čas od oltáře
ke všem zbožným pospíší.
Zvony v chrámu vyzvánějí krajem
údolí a hor, do daleka tichou nocí
zaznívá vánoční chór.
Pane, ponech nyní v míru
služebníka k sobě jít.
Dej, ať na Tvou svatou zemi
může v klidu popatřit...“

V povídce „Vzkříšení“, jejíž děj se odehrává v povodí řeky Amazonky, May píše: „...**právě byla doba pašijí. A květy mučenky jsou přece obrazem mučednictví našeho Pána a Spasitele. ...myslel jsem na daleký Sion, hrad spásy, na Getsemanskou zahradu, na Kristův kříž a jeho skalní hrob a k mému sluchu jako by doléhalo jásavé volání: Vstal z mrtvých, proto-**

že hrob je prázdný!“ V povídce „Robert Surcouf“ May, ač sám luterán, ústy hlavní postavy odsuzuje způsoby Velké francouzské revoluce, jakými jednala s duchovními a věřícími katolické církve: „**Nesouhlasím s jejich pošetilou snahou svrhnout Petrův trůn a znovu ukřížovat Krista. Náboženství je srdcem národa a republika ho chce vyrvat, což je sebevražda, které musíme zabránit.**“

Už za svého života byl May mnohými katolickými duchovními nazýván laickým misionářem. Jeho hrdinové skutečně hlásají křesťanství slovy i skutky. Kara ben Nemsí je nucen bránit svou víru před urážkami muslimů. Odmítá označení ďaura a říká: „**Žádný křesťan ani žid není ďaurem, neboť náš a židovský Bůh je toutéž bytostí, kterou vy nazýváte Alláhem. Vlastně jsme ještě více věřícími než vy, neboť vyzýváme Isu ben Mariam, jehož vy považujete jen za proroka.**“ Míst, kde May píše o islámu a křesťanství jsou v jeho knihách desítky. Samozřejmě se May věnuje světu a náboženství severoamerických indiánů. Svého Vinnetoua, přítele, který mu v civilním životě tolik chyběl, nechává postupovat od prvotního „**Nemluv se mnou nikdy o náboženství, nepokoušej se mne obrátit na svou víru!**“ Tvá víra je snad tou pravou, ale my rudoši jí přece nerozumíme. Kdyby nás křesťané nezatláčovali a nehubili, považovali bychom je za lidi dobré, jejich činy za dobré, pak bychom se snad naučili, co je třeba vědět, aby bylo možno rozumět vaší svaté knize. Ale my, které sice zvolna, ale jistě ženete vsříc neodvratně záhubě, nemůžeme věřit, že učení těch, kteří zabíjejí, je učení lásky! Já se snažím být dobrým člověkem a jsem tak snad křesťanem lepším než ti, kteří se tak nazývají...“, až k tomu, že po letech přátelství prosí Old Shatterhanda o odpovědi na otázky, které má ve svém srdci. „**Můj bratr Šarlí promluvil slova, která nemohou zemřít. Vinnetou nezapomene na dobrého Manitoua bělochů, syna Stvořitele, který zemřel, a na Pannu Marii, která je v nebi a slyší zpěv z osady. Víra bílých mužů učí lásku a životu.**“ Vinnetouovo hledání a poznání pravé cesty se dovršuje v okamžiku jeho smrti. Ve chvíli, kdy umírá v náručí Old Shatterhanda, si Vinnetou přeje slyšet píseň Ave Maria a říká: „**Šarlí, věřím v Spasitele. Vinnetou je křesťan!**“

O křesťanství v díle Karla Maye by bylo možno psát ještě déle. Témat je mnoho: mormoni, láska jako největší

bohatství, modlitba atd. Kritici píší o Mayově náboženském postoji jako o objednávkě, póze, přetvářce, berličce či snaze o polepšení na konci života. Nesouhlasím. Mayovo křesťanství prochází jeho dílem od prvotin až po díla závěrečná. Karel May dělal chyby, opakoval je a dělal nové. Tak jako každý z nás. Jeho krádeže, podvody mládí, bez ohledu na spíše úsměvnou nebezpečnost jeho „zločinů“, vězení ani skutečnost, že v jednu dobu vydával svá „jen“ v myslí prožitá dobrodružství za reálná, nemohou být důvodem odsouzení ani jeho osoby, ani jeho díla. Mayovy knihy přinesly čtenářům tolik pozitivního, že dávno vykouply hříchy autora. Možná i proto tak často psal May o odpuštění, když jemu samotnému se ho u mnohých strážců morálky nedostalo. Nemocí dnešní doby je krom jiného bagatelizace, a to všeho a dobrých úmyslů především. Pro mne Mayovo křesťanství není přetvářkou nebo vypočítavou snahou, ale skutečným majákem jeho života, pevným bodem a jistotou, ke které se snažil vždy navracet. Proto také věřím jeho vyznání víry: „**Denně jsem se modlil - ve všech životních situacích - a modlím se dodnes. Co jsem živ, nestalo se mi ani na okamžik, že bych zapochyboval o Bohu, o jeho všemohoucnosti, jeho moudrosti, lásce a spravedlnosti. V této skálopevné víře jsem dodnes neotřesitelný. Nevzpomínám si, že bych kdy musel zápasit s pochybnostmi,**

Návštěva rodného domu Karla Maye.

či dokonce s nevírou. Přesvědčení, že Bůh existuje a bdí nade mnou, nikdy mne neopustilo a bylo, abych tak řekl, neustále pevnou, nezvratnou součástí mé osobnosti, a proto si nemohu přičítat za zásluhu, že jsem se této své světlé, krásné, dětské víře nikdy nezapomněl.“

Mgr. Jan Policer, Česká Lipa
Foto: archiv autora článku

představu o beduíncích i indiánech a formovaly i vnímání spravedlnosti, statečnosti, odvahy a odpuštění. Další vydání Mayových knih, kterých je k dnešku přes 200 000 000, na celém světě ukazují, že May před nejpřísnějším soudcem, kterým je čas, uspěl.

Karel May některá místa naší vlasti i diecéze navštěvoval a mnohá si zamiloval. Území Česko-Saského

45. diecézní setkání mládeže Litoměřice

45. setkání mládeže litoměřické diecéze se konalo 30. a 31. března 2012 v Litoměřicích. Jeho letošním mottem bylo „Radujte se stále v Pánu, opakují: Radujte se!“ (Flp 4,4) Mládež tradičně pozdravil biskup Jan Baxant, který také spolu s ní slavil závěrečnou bohoslužbu v katedrále svatého Štěpána.

Setkání probíhalo od pátečního večera do soboty odpoledne v Diecézním domě kardinála Trochty (DDKT) a kině Máj. Připravilo je Diecézní centrum pro mládež a animátoři. Neslo se celé v duchu **radosti**, podle motta zvoleného pro letošní světové dny mládeže Benediktem XVI.

O hudební doprovod se postarala **kapela VíBůh**. Úvodní kázání během páteční mše v DDKT měl **P. Jožka Kadlic**. Po večeri následovala dobrodružná několikahodinová **křížová cesta nocí** ke kříži u loretánské kaple nad Litoměřicemi, zorganizovaná mladoboleslavskými středoškoláky. Účastníci se druhý den poznávali podle různých vrstev bláta na botách:)

Sobotní program se i tentokrát konal v kině Máj. Provázeli jím moderátoři Katka Habartová, Josef Vičar a klaun. Své vstupy oživovali scénkami a projekcí krátkých filmů – grotesek natočených mládeží (P. Vladimír Novák vyhrává zlatou medaili na Tour de ski!). Slovo na den měl **P. Pavel Andrš** z Hejnic. Připomněl Pannu Marii jako vzor - nositelku vnitřní radosti, která se rozdává. **Biskup Jan Baxant** hovořil o mezigenerační solidaritě. Pozval přítomné mladé k objevování radosti v bytí pro druhé lidi, zejména pro ty starší, na které se zapomíná. „Radujte se – to není výzva k zábavě, ale abychom dělali něco pro druhé, i za cenu sebezáporu,“ řekl.

Významným bodem programu bylo **audiovizuální zpracování Poselství papeže Benedikta XVI. k XXVII. Světovému dni mládeže** v podání animátorů a P. Vladimíra Nováka.

VíBůh je optimistický projekt mládeže litoměřické diecéze. Hudební těleso, seskupené z lidí nadšených pro věc. Cílem je tvořit kapelu, která bude v první řadě schopná dvakrát ročně doprovázet diecézní setkání mládeže, a tak sloužit diecézi. VíBůh funguje od roku 2008 a nyní šlape pod taktovkou Anny Hylmarové. Na DSM se připravujeme průběžně celý rok. Zkoušíme převážně v Liberci a za perfektní zázemí vděčíme místnímu arciděkanovi P. Radku Jurněčkovi. Kapela momentálně čítá 14 mladých lidí z celé diecéze. DSM jsme si letos užili a myslím, že jsme přípravu nepodcenili. Obzvlášť dobře se nám hrálo v katedrále při mši svaté. Těšíme se na další diecézka a snad se v dohledné době dočkáme i koncertu. Ví Bůh, co s námi má všechno v plánu :-). Anička

Na téma **prožívání radosti v Ugandě** přednášel **P. Paul Mutume** spolu s **MUDr. Veronikou Jakubčiakovou**, která působila v Ugandě půl roku. Otec Paul řekl (a dokázal!),

že se rád dělí o svou radost, a brzy publikum mladých mladě rozproudiv. Hlavním tématem přednášky byly tři jednoduché zdroje radosti: *Radost do našich životů přináší, když Pána Boha poznáváme, máme jej rádi a sloužíme mu. Když milujeme, tak sloužíme. A službou zase dáváme radost. K tomu nás přeče Bůh stvořil.* Když porovnával Evropu a Afriku, mluvil o svém překvapení, když zjistil, že se lidé v Evropě skoro nespíjí, zatímco Afričané ano - i přes tamní množství problémů. Všiml si také, že na rozdíl od Ugandy mají lidé v Evropě sklon žít v *krajně snu*, v budoucnosti nebo v minulosti, a nežijí právě teď, v přítomném okamžiku. A přitom včerejšek už není, zítřek ještě není a jediné skutečné se odehrává právě teď a právě tady *čihá radost*. Ugandané také dělají nejdůležitější věci *hned*. MUDr. Jakubčiaková vše překládala a potom promítala a komentovala fotografie a filmy z Ugandy, četné názorné ukázky toho, *z čeho všeho se Ugandané dokáží radovat* (např. společné jídlo, uvítání hostů) a *jak moc: nejčastěji tancem*.

Po obědě následovaly pozvánky na další akce (přijďte určitě na celostátní setkání mládeže od Žďáru) a povedený **koncert slovenské gospelové skupiny Křižiaci** (název podle jejich původního projektu Křížovej cesty nenarodených detí).

Závěrečnou mši svatou v katedrále sloužil otec biskup. Před ní bylo možné přistoupit ke svátosti smíření.

V porovnání s předchozími setkáními mládeže se to letošní trochu „omladilo“, jak poukázala sestra Markéta z Jiřetína pod Jedlovou. Například žákyně deváté třídy Anička, která se setkání účastnila ještě jako katechumenka, křest přijala několik dní nato - o Velikonocích. Do Litoměřic ji spolu s bratrem a kamarády Pavlínkou a Janem přivezl jejich pan farář z Hejnic. „*Svoji víru jsem si musela vybojovat*,“ řekla nám nadšeně. A také to, že se zde poprvé setkala s takovým povzbudivým množstvím stejně věřících vrstevníků (bylo jich tu kolem 170).

Přejme jí a všem mladým odvalu, aby se stali tím, kým jsou, a zapálili svět Boží radostí. Jak píše v závěru svého poselství Svatý otec: „*Drazí přátelé, na závěr bych vás chtěl vyzvat k tomu, abyste se stali misionáři radosti. Nemůžeme být šťastní, pokud nejsou šťastní i ti druzí.*

Radost musí být sdílena. Jděte a vyprávějte ostatním mladým o vaší radosti, o tom, že jste našli ten cenný poklad, jímž je sám Ježíš. Radost z víry si nemůžeme nechávat pro sebe; aby v nás mohla zůstat, musíme ji dávat dál. Svatý Jan říká: „*Co jsme viděli a slyšeli, zvěstujeme i vám, abyste i vy měli s námi společenství... Toto píšeme, aby naše radost byla úplná.*“ (1Jan 1, 3-4)

Za informace a pomoc děkujeme Petře Přenosilové a P. Kamilu Škodovi.

Připravila **Hana Klára Němečková**

Obyčejná neobyčejná příhoda

O posledním diecézku se mi stala naprosto obyčejná věc, ale přitom, i když byla obyčejná, dost se mne dotkla.

Při křížové cestě, která chtěla dělat čest svému jménu KŘÍŽOVÁ, a tak byla poměrně náročná, jsme šly já a Tereza Slavičková vedle sebe. Ve chvíli, kdy před námi byla obrovská louže, které jsem si samozřejmě nevšimla, mě Tereza náhle chytila za ruku a odtáhla mne na stranu.

Popravdě řečeno v první chvíli jsem si říkala, co blázní, kam mě táhne, ale pak, když jsem pochopila, co se děje, musela jsem jí poděkovat: „*Děkuju, ty jsi normálně anděl!*“

Jak jsme šli dál, přemýšlela jsem nad tím, co se stalo, nad Tereziným „andělováním“. Postupně jsem došla k tomu, že mi kolikrát někdo pomáhá a já si toho nevážím. A že podobně je tomu s Bohem. Někdy si říkám, kam mě to zavedl, co to má být, a až zpětně můžu pochopit, co se stalo.

A tak je opravdu dobré Bohu plně důvěřovat, že to, kudy nás vede, je lepší, než kudy bychom chtěli jít my. On ví, co je pro nás pro nás dobré, proto nám posílá nám své anděly, ať už neviditelné či viditelné, aby nás navedli tím Bohem vybraným směrem.

Ludmila Stará, Teplice

Děti poznávaly biblický velikonoční příběh

Na Velký pátek dne 6. dubna 2012 proběhl v Zámeckém parku v Tepličkách soutěžní velikonoční program pro děti a jejich rodiče. Formou her se děti seznámily s biblickým příběhem ukřižování Ježíše Krista. Do soutěží se i přes chladné počasí zapojilo kolem padesáti dětí.

Během necelé hodiny si pomyslně prošly poslední dny života Ježíše. Společně s Pilátem byly svědky jeho odsouzení, podobně jako Veronika, která tehdy Ježíši podala roušku na utření, přemýšlely o pomoci lidem v nouzi, nebo kreslily obrázek své maminky na připomínku utrpení Ježíšovy matky. „*Nejvíce se mi líbilo, jak jsme luštili tu šifru,*“ svěřila se jedna

desetiletá účastnice. „*Život Ježíše Krista byl plný radostných i těžkých momentů,*“ zamýšlí se Mgr. Ladislav Nádvorník, ředitel Salesiánského střediska Štěpána Trochty, „*mnoho z nich může být inspirací i pro náš život bez ohledu na naše vyznání.*“ Jako připomínku si každé dítě odneslo obrázek zachycující základní události Ježíšova života a malé čokoládové vajíčko.

Tato netradiční křížová cesta se uskutečnila letos již podruhé. Pro širokou veřejnost ji připravilo Salesiánské středisko Štěpána Trochty. Tato organizace pomáhá již od roku 1999 dětem, mladým lidem a rodinám pocházejícím ze slabšího sociálního prostředí. V Tepličkách provozuje dva nízkoprahové kluby pro děti i mládež v Trnovanech a Proseticích a nabízí praktickou pomoc rodinám v rámci sociálně-aktivizačních služeb. Nabídku aktivit střediska je možné najít na webových stránkách www.teplice.sdb.cz.

Jana Švecová, Teplice

Sestry svatého Kříže

a jejich působení v Liběšicích

V souvislosti se vzpomínáním na osobnost prof. Miroslava Zedníčka vám přinášíme zprávu o působení řeholnic české provincie Kongregace Milosrdných sester sv. Kříže v Liběšicích u Úštěku. V letech 1959 až 1971 tu v těžkých podmínkách pracovaly ve zdejším Ústavu sociální péče. Poslední z nich na této zemi, sestra Růžena Grombířová (*1934), toho času slouží v provinčním domě Kongregace v Kroměříži.

Do liběšického zámku se ve dnech 5. až 9. září 1959 přestěhovali obyvatelé dvou charitních domovů v Litoměřicích (ulice Vavřínecká a Daliborova). Objekt sloužil po druhé světové válce jako domov korejských dětí. Opravy a úprava vyžadovaly hodně práce, ale sestry se horlivě snažily zlepšit prostředí ústavu, aby se jeho obyvatelé cítili dobře. Duchovním správcem byl ustanoven ThDr. Jeroným Wenzel. Jídla sester byla zřízena v kausuře ve 3. poschodí, kam sestry jídlo přinášely, dokud nebyl v domě zřízen výtah. P. Ondřej Korvas, děkan z Úštěku, míval pro sestry duchovní přednášky.

V prosinci 1960 byly sestry Navštívení Panny Marie státními úřady přeznamenány do Chlumce u Chabařovic a sestry sv. Kříže se musely z Chlumce přestěhovat do Liběšic. Sestry Navštívení Panny Marie si s sebou odvezly zařízení kaple. Tak bylo možno použít pro sesterskou kapli vzácný oltář z domova v Chlumci, památný tím, že u něj při návštěvě cisterciáckého kláštera v Oseku sloužil mši svatou P. Theodosius Florentini. Dne 31. ledna 1961 doplnily řeholní společenství tři sestry z domova důchodců v Teplicích: S. Emanuela Volčiková, S. Emila Řimánková a S. Abdona Trojáková. V dubnu 1961 byl ThDr. Jeroným Wenzel přeložen do Prahy do kostela sv. Mikuláše. Na jeho místo přišel dr. Miroslav Zedníček, který vyučoval na teologické fakultě v Litoměřicích. Vedoucí, pan Mílar, musel opustit své místo kvůli nějakému soudnímu řízení.

Státní nesouhlas

Sestry vypomáhaly v pěti farnostech ústeckého děkanství, které bylo ná-

božensky velmi vlašné. Před bohoslužbou se musel vždy kostel vyčistit a připravit k bohoslužbě, jíž se účastnilo vždy jen několik farníků, někdy jeden nebo žádný. Sestra představená Diomíra Oplocká byla odvolána do Broumova. Zvláště mladší sestry po ní velmi tesknily, protože je připravovala na tajně skládání slibů a všem byla laskavou matkou. Novou představenou se stala sestra Edeltrudis Foltová. 1. června 1961 nastoupila nová vedoucí ústavu, Marie Khýnová. Brzy po svém nástupu v přítomnosti krajského církevního tajemníka Dlabala zakázala účast civilních obyvatel na mši svatě v kapli a podávání svatého přijímání na pokojích na první pátek. Pan Dlabal upozornil místní představenou, že nemá pro svůj úřad „státní souhlas“. Trnem v oku byly i kříže na pokojích, které musely být postupně odstraněny. Sestra Isabella Řepová z provincie Čechy vystoupila z kongregace a zůstala na svém pracovišti v ústavě. Tato skutečnost působila sestrám hodně nesnázi. Když v srpnu 1961 provinční představená sestra Kamila Gelingová přišla k sestrám na vizitaci, dostal se tajemník Dlabal a pohrozil, že jestliže by byl po jejím odchodu mezi sestrami neklid, bude jí pro příště každá návštěva zakázána.

Sestry sv. Kříže v Liběšicích. Foto archiv autorky článku

Nebezpečné exercicie

Začátkem ledna 1962 vedl ThDr. Jeroným Wenzel exercicie pro nejmladší sestry. 8. ledna večer přišel okresní církevní tajemník s jedním tajným policistou vyšetřovat, co zde před několika dny dělala sestra Charitas Šuranská (novicmistrová). Vyslovili podezření, že sestry měly nějaké „zasvěcení“. Exercicie byly

okamžitě přerušeny, exercitátor musel odejet do Prahy a bylo mu zakázáno opět někdy do Liběšic přijet. Kvůli této záležitosti byla provinční představená sestra Kamila 12. ledna 1962 dvě a půl hodiny vyslýchána na ústředí České katolické charity v Praze. Podařilo se jí vysvětlit situaci tak, že nikdo nemohl být usvědčen z maření dozoru státu nad církví: jednalo se o obnovu slibů, jak je to zvykem po každých exerciciích.

Z kroniky: „V neděli 23. dubna 1962 byla mše svatá ve Strážišti. Byla přítomna jedna žena, kostelník šlapal měchy u varhan, na něž hrála sestra Emila a sestra Abdona ministrovala. Pan děkan Korvas sloužil mši svatou a nezbední kluci tloukli kamením do chrámových dveří a chovali se rozpuště. Mše svatá tam bývá jednou za měsíc a dvě sestry tam vždy dochází. ... Dr. Zedníček odejel na mě-

síc na dovolenou, zastupuje ho pan děkan Korvas, který dojíždí z Úštěka a mívá pro nás denně mši svatou již před pátou hodinou ranní.“

Socialistická soutěž

Sv. Mikuláš se nesměl o svém svátku v ústavě ukázat, místo něho přišel „děda Mráz“. Osm sester dokončilo s úspěchem sanitárský kurs. Vedoucí ústavu požadovala od sester nejvyšší výkony, aby byl ústav v socialistické soutěži vyhodnocen jako „vzorový ústav Severočeského kraje“. Tak se i stalo. Sklízela uznání v podobě di-

Sestra Růžena Grombířová v Liběšicích.

plomů z ministerstva i z krajského národního výboru za příkladný sběr léčivých bylin, ke kterému přispívali jak zaměstnanci, tak i obyvatelé. V roce 1963 to bylo 40 druhů nasušených bylin o váze 1487 kg v hodnotě 10 511 Kč. Vedoucí se starala nejen o provoz, ale organizovala zájezdy a „brigády“ na úpravu okolí ústavu, na sbírání borůvek a hřibů, výpomoc při česání chmelu a draní peří. Všechny hodiny navíc byly pečlivě zaznamenávány a vykazovány na příslušných úřadech.

Milovaná matka

Při vizitaci 8. října 1963 vážně onemocněla provinční představená, sestra Kamila Gelingová, a musela zůstat jako pacientka v sesterském bytě v Liběšicích. Vedoucí si dala zavolat její asistentku sestru Salesii a přednesla jí upozornění z okresu, že sestry, které jsou na návštěvě, by měly bydlet v hotelu a ne v ústavě. Sestra Salesie odejela a provinční představená se za vynikající péče obvodního a ústavního lékaře poněmáhle zotavovala. Vrátila se do Broumova 26. října 1963. Když přijela 6. května 1964 do Československa generální představená matka Elena Giorgetti se svou průvodkyní, byla liběšická komunita první, kdo se mohl potěšit její přítomností. Pobyla jen dvě hodiny, pak odjížděla ke slovenským spolusestrám do Oseku. Provinční představená sestra Kamila Gelingová a její asistentka zůstaly v Liběšicích do rána a odejely. Nikdo netušil, že po této radosti čeká moravskou provincii velká bolest nad ztrátou milované provinční představené, která tragicky zemřela 25. května 1964 na cestě z Prahy do Broumova.

Návrat biskupa do Litoměřic

V roce 1965 měl ústav v Liběšicích 280 obyvatel a působilo zde 31 sester sv. Kříže. 14. prosince 1965 byl

odňat dr. Zedníčkovi státní souhlas k vykonávání duchovenské činnosti. Bylo proti němu vzneseno dvanáct bodů obvinění, které během měsíce odvážně vyvrátil a dostal opět povolení k působení u sester. Sestry horlivě sledovaly dění v církvi i v kongregaci a po generální kapitule 1966 s ochotou přijímaly pokoncilní změny. V témže roce začaly tři sestry navštěvovat dálkové studium ošetřovatelské školy v Ústí nad Labem. Zápis v kronice roku 1966 uvádí:

„Na přání vedoucí ústavu se závazek na sběr bylin pro letošní rok ustanovil na 7500 kg. Tím ústav získá určité přednosti a pochvalu.“ Konečný výsledek je v zápise z 15. prosince: „Letos odevzdal ústav dvacet metrických centů sušených bylin.“

V červenci 1966 vystoupila z kongregace sestra Maxentie Šanderová a v únoru 1967 sestra Brigita Vykoukalová. Tato uváděla jako důvod změnu řeholního oděvu, která se uskutečnila 15. února 1967. Obě sestry byly nadále v ústavě zaměstnány.

Mistr Miloslav Blažek, studující na bohoslovecké fakultě v Litoměřicích, vedl v roce 1967 úpravu kaple. Představenou se stala sestra Stanislava Černá. V roce 1968 se sestry radovaly z politických změn i z naděje, že se po osmnácti letech do opuštěné diecéze vrátí biskup dr. Štěpán Trochta. Na úpravě jeho rezidence se vydatně podílely i liběšické sestry. Pan biskup se skutečně do své diecéze vrátil 1. listopadu 1968. V téže době se musely sestry vystěhovat ze

S. Gonzaga, S. Laura

svého bytu v hlavní budově do pavilonu u nádraží. Znamenalo to také vyklidit půdu, na níž se shromáždily nepotřebné věci z domovů v Litoměřicích, z Chlumce a Teplic. Byl zde ještě nábytek po sestrách Navštívení Panny Marie (Chotěšov). Stěhování

se protáhlo až do Vánoc. Nová kaple byla upravena podle návrhu paní Bedřišky Znojenské.

Očekávané věčné sliby

V roce 1969 směly sestry, které skládaly sliby tajně, složit věčné sliby veřejně. „Po celých dvaceti letech byly nuceny slibovat svou věrnost potají, vskrytu, při uzamčených dveřích. Po strastiplných letech jsou vděčné, že s pomocí Boží vytrvaly v dobách útlaku, když byly v roce 1951 vytrženy z řeholního společenství.“ (kronika) Další důležité události tohoto roku byly: účast na provinční kapitule v Choryni, pouť sester sv. Kříže na Velehradě, odvolání sestry Stanislavy Černé a sestry Linharty Konečné pro farní službu v Luhačovicích, ustanovení sestry Reginy Podolské místní představenou, umenšování počtu řeholnic sester v důsledku odchodu do důchodu, modlitba hodin v češtině („Prozatímní officium“, vydané P. Janem Bártou OFM), oprava farního kostela. V roce 1970 začaly dvě sestry katechetský kurz v Litoměřicích. Generální kapitula 1970 stanovila nové podmínky k duchovní obnově.

Odchod sester

Dne 14. dubna 1970 žádala provinční představená sestra Salesie Bínová správu ústavu v Liběšicích o uvolnění všech sester. 16. června 1970 složily tři sestry maturitu na zdravotní škole. Postupně byly přijímány civilní sestry a řeholní sestry odcházely na jim určené místo. „Čím více se naše komunita umenšovala, tím více se upevňovalo naše vzájemné pouto,“ píše kronikářka. V srpnu 1971 nastoupila nová vedoucí, paní

Ludmila Slavíčková. Velmi litovala, že sestry sv. Kříže z ústavu odcházejí. Odjezd posledních pěti sester byl stanoven na 31. prosinec 1971. Až do posledního dne sloužily nemocným, protože v ústavě právě řádila chřipka, která postihla i zaměstnance. Oltář ze sesterské kaple, památka na P. Theodosia Florentiniho, byl umístěn ve farním kostele v Liběšicích. Dvanáct let zde

sestry pracovaly a vydávaly svědectví o Boží lásce. Některé sestry zůstaly s touto farností i nadále spojeny a ročně sem přicházejí v době své dovolené na výpomoc.

Sestra Pavla Křivánková, Kroměříž

Studoval právo, učil právo, žil právo...

Vzpomínka biskupa Pavla Posáda na kněze a právníka, prof. Miroslava Zedníčka

Život pana profesora Miroslava Zedníčka je nejméně spojován s právem a já dodávám, že právem. On tímto tématem opravdu žil celou svou bytostí. Já bych řekl, že on nejenom studoval a učil právo, ale že žil právo, že byl dokonce vtělením práva.

Po 2. vatikánském koncilu, když vznikl nový Kodex církevního práva, byl mimo jiné pověřen z Říma jeho překladem z latiny do českého jazyka, což je velmi důležitý, náročný, a i mimořádný úkol. Ale pan profesor dovedl tyto věci správně chápat. Měl je správně zařazené a díval se na ně s potřebným nadhledem. Říkával nám studentům: „Pánové, Bůh náš Kodex toleruje, ale neřídí se jím.“

Traduje se, jak byl pan profesor Zedníček přísný u zkoušek. Jak často od nich studenty vyhazoval. Já bych toto mínění chtěl poopravit. Ano, byl nesmlouvavě přísný na ty, kteří, řečeno biblicky, zakopávali svou hřívnou, nevyužívali dobře svých schopností a možností. To přímo nesnášel. Byl mírný na studenty pečlivé a připravené, kterých však nemuselo být vždy mnoho. A byl neuvěřitelně milosrdný na ty, kterým studium moc nešlo. Jednomu našemu spolužákově, kterému se přes veškerou snahu příliš nedařilo, a proto se snažil to vynahradiť tím, že se zapsal do všech možných seminářů vedených panem profesorem Zedníčkem, dal

u zkoušky známku dobrou a řekl mu: „Pane kolego, to je za vaši věrnost ke katedře.“

Pan profesor Zedníček byl polyhistor. Přednášel nejenom právo, ale mnohé další obory. Filozofii, biblické vědy – úvod do Nového zákona. Měl přesah do psychologie a psychiatrie a vůbec do medicíny. Je nutno říct, že všechny tyto obory znal a přednášel se značnou erudicí.

To se také projevilo v jedné mimořádné situaci. Bylo to uprostřed normalizačních let v roce 1975. Tehdy se slavilo komunisticky velkolepě a nabubřele 30. výročí osvobození Československa sovětskou armádou. Hlavní projev tehdy měl mít českobudějovický kapitulní vikář Mons. Josef Kavale, který však cestou do Litoměřic havaroval a nemohl přijet. Oslava byla ohrožena. Co teď? Situaci zachránil pan profesor Zedníček. Nebylo mnoho času. Pan profesor celkem bez zvláštní přípravy přednesl brilantní projev o osvobození naší vlasti vojsky spojeneckých armád. Pravdivě a přesně podle historické skutečnosti popsal, kdo, kdy a kde Československo osvobodil. Kde Sověti, kde Američané. Na tehdejší dobu to bylo velmi nezvyklé a netendenční. V době, kdy se nekriticky jednoznačně oslavoval pouze Sovětský svaz, to bylo nečekané. Za svůj projev byl odměněn bouřlivým potleskem. A oslava byla zachráněna.

Je známa nejenom jeho vzdělanost, přehled v mnoha oborech a moudrost, ale s tím související neohroženost a statečnost. Pan profesor učil na teologické fakultě v době, kdy byla řízena a ovládána státní mocí a všemocnou Státní tajnou bezpečností. Tu na fakultě ztělesňoval její tajemník, pan Souhrada. Je známo, že jednou tajemník pana profesora slovně napadl. Byl to dost hlasitý a bouřlivý projev, při kterém pan tajemník gestikuloval a rozmachoval se rukama. Pan profesor zachoval absolutní klid a jenom tiše řekl: „Pane kolego, když se mnou mluvíte, tak připažte!“

Mnohým se zdálo, že je pan profesor spíše vědec, teoretik a ne kněz, pastoralista, nebo dokonce duchovní vůdce. Jsem přesvědčen, že opak je pravdou. Bylo potřebí jen dávat pozor a naslouchat. Když probíral v právu kodexové povinnosti kněze, mimo jiné řekl: „Jediná žena, která když vstoupí do profilu kněze, mu ho nepokazí, je Panna Maria. Svůj zá-

pas o celibát jste prohráli v tu chvíli, když vám nějaká žena v době nemoci podá první šálek čaje.“

Jako litoměřický biskup jsem pana profesora vícekrát zastupoval v jeho farnosti v Liběšicích. O tom by se mohlo do nekonečna psát a hovořit. S jakou nevšední a nevídanou, mimořádnou, nenápadnou a nenásilnou péčí se věnoval každému obyvateli Liběšic, od dětí přes mládež až k dospělým a starším lidem. Všestranně o ně pečoval. Ve všech lidských i duchovních potřebách, pokud mu to oni dovolili. Na kázání a liturgii, kam přicházeli – poslední dobou jediní – se připravoval stejně pečlivě, jakoby působil v přeplněné katedrále. Měl přesný pastorační plán, využíval při homiliích technické vymoženosti. Pro tři věrné duše při kázání promítal hlavní myšlenky projektorem na plátno.

Chtěl bych zakončit větou, která zazněla na konci loučení v Litoměřicích z úst současného pana děkana teologické fakulty Prokopa Brože: „V dnešní den, kdy slavíme Eucharistii – památku Kristovy smrti a vzkříšení – nad tělem našeho bratra, kněze, pana profesora Miroslava Zedníčka prosíme, aby jeho památka byla vždy spojena s Kristem, navěky srostla s Kristovou smrtí a jeho vzkříšením. Ať vzpomínka na něj je nám živým odkazem moudrého, v křesťanské víře moudrého a poučeného života.“

Z promluvy Mons. Pavla Posáda, světitelého biskupa českobudějovického, při pohřbu prof. Miroslava Zedníčka, Tišnov dne 27. února 2012

Foto Karel Pech

Česko-německé partnerství v praxi

Je tomu již půl roku, co naši dlouhomoštěckou farnost spolu s několika dalšími farnostmi na Liberecku navštívila dvacetičlenná skupina zástupců německé diecéze Eichstätt. Společná setkání našich farností s členy diecézní rady eichstättské diecéze byla tak trochu experimentem, ačkoli partnerství mezi našimi diecézemi existuje již řadu let, což mnozí z nás možná ani netušili. Právě proto bylo naším cílem přenést ono „partnerství“ z úrovně diecézní na úroveň farní a začít tak budovat konkrétní

Přestože setkání byla opravdu intenzivní, program našich německých přátel byl velmi nabitý a čas vyměřený ke vzájemnému poznávání jen omezený. Proto jsme s radostí přijali pozvání na návštěvu diecéze Eichstätt (29. 4. až 1. 5.), která se nyní již kvapem blíží. Z české strany budou zastoupeny tři farnosti litoměřické diecéze – farnost Ruprechtice, Vratislava a Dlouhý Most. V plánu máme navštívit čtyři farnosti našich německých přátel v diecézi Eichstätt, a dále Pán, budeme vás o naší cestě informovat již v dalším čísle Zdislavy.

Martina Olešáková, Dlouhý Most

Návštěva německých farností na Liberecku

vztahy mezi obyčejnými německy i česky mluvícími věřícími.

Iniciátorem těchto setkání je pan Günter Dischinger, který oslovil některé farnosti libereckého vikariátu (v Liberci dříve pár let působil jako lektor německého jazyka na zdejší univerzitě) a přizval je ke spolupráci na rodícím se společném díle. Během svého sotva čtyřdenního říjnového pobytu v Čechách stihla německá skupina navštívit nejen Litoměřice, ale i farníky arciděkanství, ruprechtické, vratislavické, dlouhomoštěcké a frýdlantské farnosti. Při našich setkáních, ke kterým byli pozváni všichni farníci, jsme se snažili naše přátele stručně seznámit se současnou situací života našich farností a ve vzájemném dialogu jsme měli možnost trochu poznat, v čem je realita českých a německých farností obou partnerských diecézí podobná a v čem se naopak podstatně liší. Nechyběl ani čas na společnou modlitbu a slavení mše svaté.

Za čím se tři Severočesí vydali do Klatov?

V sobotu 14. dubna 2012 proběhla v Klatovech (plzeňská diecéze) na náměstí před kostelem jednodenní evangelizační akce „Den otevřených očí“. Zajímavé na ní bylo to, že si ji kompletně vymyslela, naplánovala, zorganizovala a uskutečnila mládež z místní farnosti spolu s přáteli z okolí blízkého i vzdálenějšího.

V pátek večer se sešla na faře v Klatovech dvanáctka mladých (průměrný věk odhaduji na lehce pod 20 let, nejmladší Magdalence bylo v březnu dvanáct, jeden účastník byl nepokřtěný). Ze zkušenějších je přijel podpořit jeden spřátelený manželský pár z Prahy a ze severu P. Jan Rajlich a já (třetím Severočesem byl Pavel Veselský z Litoměřic). Na kopci nad městem jsme se pomodlili za Klatovy, potom jsme v ulicích rozdávali programy a zvali k sobotnímu setkání. To probíhalo v dopoledních hodinách na náměstí. Na programu byly tance,

pantomima, svědectví, kázání, vlastnoruční výroba barevných růženců, komentovaná prohlídka kostela. Na průčelí kostela oranžově zářilo pověšené logo akce - výrazné otevřené oči (autorka Lucie Klátlová má rok po maturitě na střední umělecké škole). Odpoledne jsme v ulicích zvali na večerní program: koncert kamaráda Štěpána Špáty a promítání filmu Jesus Christ Superstar na faře s následnou diskusí. Plánovanou adoraci v kostele se k naší lítosti nepodařilo uskutečnit. Pokud vím, byli účastníci evangelizace s jejím průběhem moc spokojeni. Také hned dostali svoji misionářskou odměnu: ryzí radost.

Důležité a pro nás snad povzbuzující a inspirující by mohlo být, že „organizační jádro“ jsou dobří přátelé, kteří pozvali zase jiné své přátele. Stejným způsobem přirozeně roste i jejich společenství, ve kterém se scházejí nějakých pět let: modlí se, formují a společně rádi podnikají i mnohé jiné věci než čistě duchovní. Formační zázemí mají v hnutí Světlo - Život, ale „doma“ jsou ve své farnosti. Už dříve se účastnili nejrůznějších evangelizací (např. dominikánských) a na podzim prošli evangelizačními rekolekcemi, které je k této akci inspirovaly a doplnily jejich znalosti a dovednosti, co se týká např. pantomim a židovských tanců. Tato již zcela samostatná akce se, myslím, dá považovat za vyvrcholení jejich dosavadní práce, zrání – jaká radost!

Ti mladí mi znovu ukázali, že dělit se o svou víru nahlas není vůbec těžké, co víc: je to radost. A že k mládí patří tvořivost a adrenalin, dobrodružství. Přála bych vám, milí čtenáři Zdislavy, vidět je. Pevně věřím, že taková krásná skupina může být v každé naší farnosti a začít lze i od nuly... Kdyby se někdo z naší diecéze chtěl do podobného dobrodružství pustit, moc ráda bych s ním spolupracovala. Anebo lépe: rádi bychom s Tebou, Vámi spolupracovali. Tímto také ráda prozrazuji, že jsem s Klatovými ve spojení. O hnutí lze najít informace také na www.svetlo-zivot.cz. V sekci „Přihláška na akce“ najdete možnost přihlásit se na „pilotní“ dvoutýdenní prázdninové rekolekce pro mladé, které se uskuteční 13. až 29. července v Čachrově.

Sestup, Duchu svatý, a obnov tvář země, této země.

Hana Klára Němečková

Již devatenáct let pomáhá Farní charita Lovosice potřebným nejen na území města Lovosice, ale také v jeho okolí. V průběhu let rozšiřovala své služby, které se v současné době zaměřují především na mládež a rodiny s dětmi ohrožené sociálním vyloučením, etnické menšiny, seniory a zdravotně postižené občany.

Místo ředitelky zastává od září 2006 Mgr. Petra Šzaffnerová Bimonová, DiS. Charita sídlí na adrese Kostelní 146/1 v Lovosicích. Bližší informace o její činnosti naleznete na stránkách www.fchlovosice.cz, využít můžete také telefonického spojení 416 531 146, případně e-mailové adresy: fch.lovosice@centrum.cz.

Jak šel čas

Působení Farní charity (FCH) Lovosice zahájily drobné sociální služby a projekty, jako je charitní šatník či sociálně-pastorační činnost. Až do roku 2004 se její činnost nijak výrazně neměnila. Od téhož roku se pracovníci FCH začali intenzivně věnovat převážně práci s dětmi a mládeží ze sociálně znevýhodněného prostředí, což bylo do té doby v Lovosicích „velkou neznámou“.

„Chyběla zde služba, která by této cílové skupině nabízela alternativu trávení volného času a která by se věnovala sociální práci s ní,“ popisuje tehdejší situaci Petra Šzaffnerová Bimonová.

Vystoupení tanečního souboru Lačo Amicus

Zprvu měla práce podobu dobrovolnických aktivit v prostorách lovosického farního úřadu. V roce 2005 bylo otevřeno komunitní centrum pro děti a mládež Amicus, což výrazně rozšířilo činnost lovosické Charity.

Jsou služby Charity dostačující?

„Služby, které poskytujeme, jsou bezesporu potřebné. V současné době však jako velký sociální problém v Lovosicích vystává problematika osob bez přístřeší. Je to současně oblast, ve které se již angažujeme, poukazujeme proto na nutnost zavedení služeb pro osoby bez přístřeší, ať již nízkoprahového denního centra nebo azylového bydlení,“ odpovídá ředitelka Petra Šzaffnerová Bimonová.

Komunitní centrum Amicus

Centrum je určené pro děti a mládež ze sociálně znevýhodněného prostředí. V rámci tohoto centra jsou provozovány dvě sociální služby: **Amicus – předškolní klub**, který nabízí možnost předškolní přípravy pro děti v předškolním věku, ale také sociální programy pro rodiče, a **Amicus - nízkoprahové zařízení pro děti a mládež**, které nabízí sociální programy, volnočasové, sportovní nebo aktivizačně-motivační aktivity pro děti a mládež od šesti do šestadvaceti let věku.

Charitní pečovatelská služba

V roce 2006 vznikla charitní pečovatelská služba, která se zaměřuje především na seniory a zdravotně postižené občany v Lovosicích a okolí. „Na vesnicích je mnohem horší dostupnost občanských, ale i sociálních služeb. Velkou část uživatelů pečovatelské služby tak tvoří lidé z vesnic v okolí Lovosic,“ říká ředitelka.

Půjčování pomůcek

Vzhledem k tomu, že klienti pečovatelské služby nežádají potřebují nejrozličnější kompenzační pomůcky, využila FCH Lovosice nabídky Česko-německého fondu budoucnosti, který jí zprostředkoval kompenzační pomůcky k zapůjčování těm, kteří si je sami koupit nemohou.

Terénní programy

V roce 2007 vznikla další sociální služba - terénní programy. Tato služba je určená dospělým osobám sociálně vyloučeným nebo osobám ohroženým sociálním vyloučením. „Jelikož všechny aktivity Charity nemohou pokrýt stálí zaměstnanci, jsme velmi vděční našim deseti dobrovolníkům, kteří jednak plně zajišťují chod charitního šatníku, ale také pomáhají při každodenním provozu služeb či organizaci jednorázových aktivit,“ zmiňuje ředitelka.

Romský taneční soubor Lačo Amicus

V rámci nízkoprahového zařízení pro děti a mládež funguje, dnes již velmi úspěšný, romský taneční soubor Lačo Amicus. Vznikl v roce 2007 jako jedna z aktivit nízkoprahového zařízení pro děti a mládež. Soubor navštěvují zájemci od čtyř do dvaceti let, kteří se věnují tradičním romským tancům, pravidelně nacvičují a zúčastňují se různých společenských akcí, festivalů, ale i dobročinných akcí. Během své pětileté historie soubor vystoupil na mnoha společenských a kulturních akcích nejen v Čechách, ale i v zahraničí. Například loni absolvoval týdenní vystoupení v jihofrancouzském Mersersch sur Gironde, kam se chystá i o letošních prázdninách.

Romský festival Savore Jekhetane

Romský festival Savore Jekhetane

V roce 2009 uskutečnila FCH Lovosice svůj první kulturní projekt, a to I. ročník festivalu dětských romských tanečních a hudebních souborů Savore Jekhetane, kterého se účastnily soubory nejen z Ústeckého kraje. Festival se od té doby opakuje pravidelně každým rokem, letos se uskutečnil v průběhu měsíce srpna.

Závěrem

Na to, jak vnímají spokojenost klientů zaměstnanci Charity, odpovídá charitní pracovníce Věra Lendelová: „Práce s lidmi je vždy velmi obtížná. Setkáváme se jak s poděkováním, tak negativními ohlasy. Převažují však ty pozitivní. Například nedávno kontaktoval naši Charitu muž, který své povídání zahájil slovy: „Dobrý den, jste prý nejlepší, a proto volám právě vám. Potřebuji totiž pomoc.“ S velkou vděčností se setkáváme také u dětí a mládeže, které navštěvují Amicus a často říkají, že neví, co by dělaly nebo co by bylo, kdyby Amicus neměly.“

Připravila Edith Kroupová,
DCH Litoměřice
Foto: archiv FCH Lovosice

S Radkem Rejškem

Za památnými varhanami

kostelů litoměřické diecéze

Varhanářský skvost u Matky Boží „Královy hor“

Oficiální titul poutního a farního kostela v Bozkově u Semil zní „Navštívení Panny Marie“, ale mezi obyvateli městečka, a i širokého okolí a mezi poutníky je vžito poetické přívěskovo „Královy hor“. Je tomu skutečně tak. Horské městečko v kraji Zapadlých vlastenců dýchá neopakovatelnou atmosférou drsné krásy a poezie, a když sem návštěvník zavítá v zimě bohatě na sníh, chybí mu zde již jen průvod muzikantů směřujících závějemí ke kostelu, přesně tak, jak vystihl svými ilustracemi v Raisově knize malíř Adolf Kašpar. Na kůru bozkovského kostela jsou mohutné varhany, které se značně vymykají zdejšímu zvyklostem a relativně chudým horským poměrům, a jako takové je můžeme počítat mezi nejcennější varhanářské památky z 19. století nejen v litoměřické diecézi, ale v České republice vůbec. Jejich stavitelem není nikdo méně významný než Josef Prediger z Albrechtic (u Tanvaldu), který díky svému renomé nakonec dostal i prestižní zakázku na postavení velikých reprezentativních varhan v novostavbě kostela svatých Cyrila a Metoděje v pražském Karlíně. Karlínské varhany v původní podobě již dnes neexistují, ale varhany postavené Josefem Predigerem můžeme vidět a slyšet i v jiných pražských kostelích (např. u Sv. Josefa na náměstí Republiky) a dnes, s odstupem času, musíme obdivovat skutečnost, že varhanář pocházející z pohraničních hor na českém severu pronikl až do jižních Čech, kde mu byla svěřena stavba varhan třeba ve farním kostele v Strmilově u Nové Bystřice, ležícím téměř na česko-rakouském pomezí (uvažme možnosti

cestování a komunikace v polovině 19. století)! Vraťme se ale na kůru kostela Panny Marie „Královy hor“ v Bozkově. Vedvou manuálch a pedálu mají bozkovské varhany 24 rejstříků, což je řadí k největším historickým nástrojům v litoměřické diecézi. Dokončeny byly v roce 1852 a Josef Prediger při jejich stavbě uplatnil osvědčené tradiční tech-

nologie a velmi tradičně (až konzervativně) pojatou rejstříkovou dispozici, což dnes, s odstupem času, hodnotíme velmi kladně, protože tyto varhany díky tomuto vyhovují interpretaci hudby nejen raně romantické, ale i barokní.

V současné době je však tento pozoruhodný nástroj ve stavu vsutku žalostném. Vinu na tom má nejen absence údržby, ale především ničím nezkrácené a doslova živelné „řádění“ červotoče, jehož působením má mnoho součástí bozkovských varhan strukturu starého perníku, který by slušná hospodyně nepoužila snad již ani do strouhanky... V případě varhan kostela Navštívení Panny Marie v Bozkově dnes již skutečně velmi vážně bijeme na poplach, a pokud je máme zachránit příštím generacím, není již za pět minut dvanáct, ale za dvě minuty dvanáct... Nástroje, které jsme představili v minulých číslech Zdislavy, možná vypadají na pohled hrůzostrašněji (Radonice, Březno u Chomutova), ale jejich zánik v tak krátkém časovém horizontu zatím nehrozí, protože napadení červotočem zde nedosáhlo tak fatálních rozměrů. Pohled na vandalsky poničené nástroje vyvolává zoufalé pocity, ale červotoč, který leckde pracuje skrytě a nenápadně, představuje nebezpečí mnohem vážnější již proto, že pozorovatel může snadno uniknout.

Záchrana varhan kostela Navštívení Panny Marie v Bozkově se tak stává jednou z hlavních priorit v oboru péče o varhany v litoměřické diecézi. Jejich zánik by pro nás znamenal ztrátu vsutku bolestnou a sotva nahraditelnou, přestože se z dílny Josefa Predigera na území litoměřické diecéze dochovaly ještě další znamenité a pozoruhodné nástroje. Ze všech jmenujme ještě

varhany kostela v Řepíně u Mělníka (rodiště skladatele a varhaníka Josefa Ferdinanda Norberta Segera), reprezentativní mohutné varhany na kůru farního kostela v Chrastavě u Liberce nebo pozoruhodné velké varhany na kůru farního kostela v Osenicích u Libáně, kde působil jako ředitel kůru a varhaník dědeček hudebního skladatele Josefa Bohuslava Foerster a kde mladý skladatel strávil nejedny letní prázdniny (a je zřejmé, že si na zdejší krásné Predigerovy varhany nejednou zahrál). Co mají Predigerovy nástroje společného a co je zároveň velmi nepříjemné, je fakt, že dřevo, které bylo použito k jejich výrobě, červotoči nějak podezřele chutná, protože prakticky všechny větší nástroje z Predigerovy dílny dnes vykazují velmi rozsáhlé a vážné napadení dřevokazným hmyzem. Vystává zde vážná pochybnost, že se je všechny podaří zachránit pro budoucí generace. Je to další důvod, proč záchranu varhan na kůru kostela v Bozkově považujeme za prioritu.

Radek Rejšek, diecézní organolog a kampanolog

Hlavní pouť, 760 let od smrti sv. Zdislavy, Jablonné v Podještědí, 26. 5. 2012

Bazilika minor svatého Vavřince a svatě Zdislavy. Hlavní pouť. Program: 7.00 hodin mše svatá u oltáře sv. Zdislavy (P. Jan Rajlich OP), 9.00 hodin mše svatá (litoměřický biskup Mons. Jan Baxant), 11.00 hodin hlavní mše svatá (Česká biskupská konference), 12.00 – 14.00 hodin před bazilikou hudba a tanec na pouť, kapely z Čech, Maďarska a Litvy. Od 14.00 hodin mše svatá dominikánské rodiny (P. Benedikt Mohelník OP), 15.00 hodin litanie a svátostné požehnání, 21.00 hodin svatodušní vigilie. Na hradě Lemberk je po celý den otevřena Zdislavina světnička a vyhlídková věž. Více na www.zdislava.cz

Slavnost Soslání Ducha svatého, Jablonné v Podještědí, 27. 5. 2012

Bazilika minor svatého Vavřince a svatě Zdislavy. Program: 10.00 hodin mše svatá s rozesláním, 18.00 hodin mše svatá v zámecké kapli na Lemberku (J. M. can. Karel Havelka). Více na www.zdislava.cz

Udělení svátosti biřmování, Louny, 27. 5. 2012

Chrám sv. Mikuláše, 9.00 hodin. Při slavnosti Soslání Ducha svatého bude při mši svaté udělovat svátost biřmování Mons. Jan Baxant, biskup litoměřický. Slavnou bohoslužbu doprovodí lounský chrámový sbor.

Tip na výlet

Svatojakubská cesta

Pokračování z minulého čísla Zdislavy, 2. část

V dnešním čísle se ještě jednou vrátíme k druhé etapě Svatojakubské cesty (trasa Žitava - Praha) v úseku Kryštofovo Údolí - Český Dub. Napsal nám pan Miroslav Těšina z Křižan, který jako člen Klubu českých turistů odpovídá za úplnost údajů a kvalitu značení na této trase. Pro náš tip na výlet nám poslal aktualizované informace, které budeme v dalších číslech Zdislavy zveřejňovat. Děkujeme panu Těšinovi za spolupráci a vám všem přejeme příjemné putování!

II. etapa v úseku Kryštofovo Údolí - Český Dub

Délka trasy: zhruba 20 km

Díky spolupráci s Klubem českých turistů (KČT) v Liberci se podařilo již v roce 2011 vyznačit osmikilometrový úsek nové trasy, která bude sloužit právě poutníkům na dálkové poutní cestě sv. Jakuba.

Tedy podrobně: Od Křižanského sedla odbočíme ze silnice po žluté pásové značce KČT a projdeme lesem k hornímu okraji obce Křižany. Zde jsou nádherné výhledy k západu na kopce Bezděz a Ralsko. V horních Křižanech přejdeme silnici a stoupáme ke křížku a po rovině (lesem) k horní části obce Druzcov. Zde míjeme lesní hájovnu a opět lesem projdeme po lesní cestě až ke křížku s červenou značkou a s lesním odpočívadlem. Klesáme podél skaliska s jeřmanskou skálou a vyjdeme v osadě Hoření Paseky, kde se napojíme na zelenou turistickou značku KČT. Dál nás vede zelená, k osadě Kotel již modrá značka a od Čertovy zdi do Českého Dubu jdeme po žluté.

Na směrových tabulkách KČT jsou nalepeny značky - loga poutní cesty, a tak je celý úsek jasně vyznačen i pro hosty - poutníky ze zahraničí. Značka je na modrém poli - žluté paprsky ve tvaru mušle sv. Jakuba.

Nově vyznačený úsek, který v úvodu zmiňuji, je zajímavý tím, že již 100 let tato trasa nese název Stará Křižanská cesta - snad tu chodili dříve i pašeráci, ale hlavně lidé k železnici do Křižan, jedinému nádraží v tomto úseku Podještědí.

Představujeme

Hanu Kláru Němečkovou, novou redaktorku našeho časopisu

Hana Klára Němečková. Pravá Severočeška z Řisut. Místo narození Louny (před 36 lety). Obrácení v r. 1998 v Ústí nad Labem, křest a biřmování v r. 2000 tamtéž. Katolická výchova v hnutí Světlo - Život (nyní v něm spolupracuji mj. na projektu diakonie evangelizace). Šest let v zahraničí na zkušební dva roky ve Francii v Jeunesse Lumière a čtyři roky v její polské verzi Dzieci Światłości. Do Česka a zejména do své milované litoměřické diecéze jsem se vrátila nedávno. Ráda bych vám, čtenářům Zdislavy, sloužila s radostí. Těším se na shledanou a spolupráci s vámi všemi!

(Hana Klára Němečková nastoupila do redakce Zdislavy po paní Marii Koscelníkové, která pomáhala připravovat tento časopis uplynulé dva roky.)

Z diáře Mons. Jana Baxanta

- 1. 5. 9.30 hod. Setkání s jihočeskými poutníky, katedrála sv. Štěpána, Litoměřice
- 5. 5. 10.00 hod. Biřmování, Jeníkov
- 6. 5. 10.00 hod. Jubileum dómu, Bamberg
- 8. 5. 9.00 hod. Setkání s poutníky z jižních Čech a z Moravy, Litoměřice
- 9. 5. 10.00 hod. Kněžský den, DDKT, Litoměřice
- 12. 5. 11.00 hod. Jubileum Arcidiecéze pražské, Praha
- 13. 5. 10.00 hod. Biřmování, Velký Šenov
- 14. 5. 17.00 hod. Setkání s novináři, Litoměřice
- 15. 5. Navalis, Praha
- 17. 5. Návštěva Vídeňské arcidiecéze, Vídeň
- 18. 5. Životní jubileum kardinála Miloslava Vlka, Praha
- 19. 5. 15.00 hod. Pastorační návštěva, Křimov
- 20. 5. 10.00 hod. Biřmování, Chomutov
- 26. 5. 9.00 hod. Svatozdislavská pouť, Jablonné v Podještědí
- 27. 5. 10.00 hod. Udělení svátosti biřmování, Louny
- 28. 5. 10.00 hod. Přijetí zástupců měst a obcí, katedrála sv. Štěpána, Litoměřice
- 28. 5. 14.00 hod. Zasedání vědecké rady, Technická univerzita Liberec

Z diáře P. Stanislava Příbyla CSSR

- 1. 5. 15.00 hod. Poutní mše svatá, Modlivý důl, Svojkov
- 2. 5. 9.00 hod. Kanonická vizitace, farní obvod Žatec
- 3. 5. 10.00 hod. Umělecko-technická rada, biskupská kurie, Litoměřice
- 3. 5. 17.00 hod. Vernisáž výstavy Zničené kostely severních Čech 1948-1989, Bonifatiushaus, Fulda
- 5. 5. 10.00 hod. Mše svatá - první sobota, kostel Navštívení Panny Marie, Horní Police
- 6. 5. 9.00 hod. Kanonická vizitace - druhá část, farní obvod Žatec
- 7. 5. 9.00 hod. Kanonická vizitace, farní obvod Kadaň
- 9. 5. 10.00 hod. Účast na kněžském dnu, DDKT, Litoměřice
- 10. 5. 10.00 hod. Setkání s ředitelem Státního oblastního archivu Litoměřice
- 10. 5. 14.00 hod. Zasedání konzistoře, biskupská kurie, Litoměřice
- 11. 5. 15.00 hod. Charitní dílo pražské arcidiecéze ve světě, slavnostní setkání, Černínský palác, Praha
- 12. 5. 11.00 hod. Účast na oslavě 450. výročí obnovení pražského arcibiskupství, katedrála, Praha
- 13. 5. 9.00 hod. Kanonická vizitace - druhá část, farní obvod Kadaň
- 13. 5. 16.00 hod. Účast na benefičním koncertu, kostel sv. Petra a Pavla, Mělník
- 20. 5. 9.00 hod. Mše svatá do Českého rozhlasu 2 Praha, Svatá Hora
- 24. 5. 14.00 hod. Zasedání konzistoře, biskupská kurie, Litoměřice
- 24. 5. 17.00 hod. Účast na setkání biskupa s novináři, biskupská rezidence, Litoměřice
- 28. 5. 10.00 hod. Účast na setkání biskupa se starosty, biskupská rezidence, Litoměřice

Velký pátek, křížová cesta v barokním poutním areálu Kaloárie na Ostrém u Úštěka.

Velikonoce 2012 s biskupem Janem Baxantem

Velikonoční vigilie v litoměřické katedrále sv. Štěpána.

Missa chrismatis s obnovou kněžských závazků.

Koětná neděle, průvod do katedrály.

Poslední večere Páně s obřadem umýváním nohou.

Foto Karel Pech. Články naleznete na www.dltm.cz

Archa z Cínovce,

skříňový oltář Korunování Panny Marie.
Střední část pozdněgotická archa, ostatní 17. stol.
Nyní zapůjčena do Regionálního muzea v Teplicích.

Foto Radovan Boček

